

Sau Khi Chia Tay Làm Sao Giữ Bạn Trai

Contents

Sau Khi Chia Tay Làm Sao Giữ Bạn Trai	1
1. Chương 1: Người Thâm Mến	1
2. Chương 2: Đường Kham Nhất	4
3. Chương 3: Yêu Đơn Phương	6
4. Chương 4: Ô Kê Sọc	8
5. Chương 5: Bàn Trước Bàn Sau	10
6. Chương 6: Du Lịch Mùa Thu	13
7. Chương 7: Tổ Tình	18
8. Chương 8: Vai Nam Phụ	22
9. Chương 9: Viết Xong Học Thuộc Lòng	26
10. Chương 10: Ăn Dấm Chua	31
11. Chương 11: Đút Ăn	35
12. Chương 12: Chia Tay	40
13. Chương 13: Dấu Hiệu Tái Hợp	44
14. Chương 14: Em Yêu Anh	49

Sau Khi Chia Tay Làm Sao Giữ Bạn Trai

Giới thiệu

Editor: TịchBeta: Socola chấm nước mắmThể loại: Tình hữu độc chung, gương vỡ lại lành, điền văn, đoản vănTỔNG LIÊN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-chia-tay-lam-sao-giu-ban-trai>

1. Chương 1: Người Thâm Mến

Tổng Liên là hot boy ngạo kiều được khoa ngoại ngữ đại học X công nhận, tự nhiên có khuôn mặt anh tuấn từ nhỏ đến lớn đều thu hút sự chú ý của người khác. Hiện tại ngũ quan trên gương mặt đẹp đẽ ấy bởi vì tâm trạng chủ nhân không tốt mà nhăn lại với nhau, vẻ mặt Tổng Liên xoắn xuýt nhờ thanh mai trúc mã Liêu Giai của cậu giúp đỡ chuyện tình cảm, mà Liêu Giai nữ sĩ độc thân lâu năm vô cùng kinh ngạc đối với chuyện này.

“Đường Kham Nhất muốn chia tay với tui.” Tổng Liên mệt mỏi dùng ống hút đâm miếng chanh mỏng dưới đáy ly, thậm chí Liêu nữ sĩ có thể cảm nhận được rõ ràng là nếu Tổng Liên có đuôi thì lúc này nhất định nó đang chán nản rũ xuống, “Hắn lại còn nói hắn không muốn thích tui!”

“Tui cảm thấy đầu óc hắn bị hỏng so ra còn đáng tin hơn là hắn yêu người khác đó.” Liêu Giai múc một muỗng kem tươi, “Có thể là ông nghe lầm, nguyên văn lời của Đường Kham Nhất có thể là ‘anh không muốn thích ai ngoài em.’”

Tống Liên ngẩng đầu liếc nhìn Liêu Giai, Liêu nữ sĩ bị dẫn vật từ nhỏ đến lớn thề, cô thấy được sự khinh thường và hai chữ “câm miệng” rõ rệt trong mắt bạn thân.

“Rồi, ông tiếp tục đi.” Liêu Giai thuận theo làm động tác kéo khoá miệng.

Máy sưởi của quán cà phê chạy âm âm, cửa kính sát đất lọc ánh mặt trời gay gắt bên ngoài chỉ còn lại ánh sáng chói mắt, chiếu Tống Liên hoa mắt, cậu không thể không đau khổ cầm lấy mũ lưỡi trai màu hồng nhạt Liêu Giai đặt ở cạnh bàn đội lên che nắng.

“Hắn” Tống Liên hoang mang cau mày, nhớ lại, “Hắn nói hắn không muốn tui thông qua hắn mà nhìn thấy người khác nữa?”

“Nhìn ai?”

“Không biết, cho nên tui mới tìm bà nghĩ kế đó.” Tống Liên khổ sở hút một ngụm nước chanh, bị chua đến cau mày, đành phải cầm lấy lọ đường trên bàn ước lượng run run rẩy rẩy rắc đường, “Ý hắn là tui coi hắn là thể thân.”

“Quả thực không thể nói lý!” Hai người trăm miệng một lời, cùng chung kẻ địch nói.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Liêu Giai biết rõ Tống Liên thích Đường Kham Nhất đến mức nào, từ lớp tám thẳng nhóc hư này đã bị học sinh chuyển trường Đường Kham Nhất làm mê mẩn đến thần hồn điên đảo, nhưng vì ngại mặt mũi và duy trì hình tượng, bắt Liêu Giai mỗi ngày vừa tan học liền phải đến sân thể dục xem cầu lạc bộ bóng rổ huấn luyện, trời biết, xưa nay Liêu Giai không hề hứng thú với loại hoạt động một đồng người tranh một quả bóng này, cô còn một đồng bài tập phải làm đó có được không! Không phải ai cũng có thể làm xong tất cả bài tập trước khi tan học giống cậu bạn thân thân kỳ của cô đâu!

“Bà nên đi xem bóng rổ đi.” Tống Liên đoạt lấy cặp của cô đeo lên lưng, giọng điệu nhàn nhạt nói, “Tui đi với bà, xem xong đưa bà về nhà.”

Liêu Giai tuyệt vọng chịu đựng ánh mắt trêu ghẹo của các bạn nhỏ sau lưng, giữa một rừng tiếng ồn ào “yo, hôm nay cũng đi xem bóng rổ à”, quẹo vào con đường nhỏ đi tới sân bóng rổ.

Chỉ cần hôm nào cầu lạc bộ bóng rổ huấn luyện mà Đường Kham Nhất có tới, Tống Liên nhất định sẽ kéo cô đi, gió mặc gió, mưa mặc mưa, bởi vì một khi gặp phải gió thổi mưa tuôn, bọn họ vẫn đến sân vận động trong nhà ngồi trên khán đài ôm đầu gối xem các bạn học nam đổ mồ hôi.

“Đẹp không?” Ôm quyển từ vựng học thuộc những từ mà hôm sau phải viết chính tả, có một ngày Liêu nữ sĩ rốt cuộc không nhịn được hóng hớt hỏi.

Đổi lại là cái nhìn thoáng qua của thằng bạn từ bé tính cách cao lãnh, trong tầm mắt của mấy cô gái xinh đẹp mê trai khác ngồi ở hàng ghế phía sau, lạnh lùng nói: “Không phải bà kéo tui tới sao? Hỏi tui làm gì.”

Liêu Giai yên lặng nuốt xuống một ngụm máu, giả vờ ngây ngốc cười: “Ha ha, ờ phải, rất đẹp.”

Lúc đó, Đường Kham Nhất vừa vặn vào rổ một phát bóng 3 điểm xinh đẹp, dẫn tới một tràng khen ngợi hoan hô và cổ vũ của mấy cô gái xung quanh, đang là mùa thu, cuối thu mát mẻ, gió lạnh lưu luyến cuốn lấy ngọn tóc của thiếu niên ghé bên cạnh, Liêu Giai chống cằm nhìn gò má đẹp đẽ và đôi mắt lấp lánh tỏa sáng của thằng bạn, nghĩ, đẹp hơn nữa cũng chẳng đẹp bằng ông.

Đương nhiên, không thể phủ nhận, Đường Kham Nhất cũng là soái ca phù hợp thẩm mỹ của đại chúng, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, mặt mày góc cạnh, mang theo vẻ anh tuấn của con lai, hơn nữa thành tích vận động ưu tú, lại hiền hòa dễ ở chung, nên hắn hoà nhập với bạn học mới rất nhanh chóng.

Cơ mà chắc do không phải loại hình Liêu Giai yêu thích, Liêu Giai cũng không hề hứng thú với loại thiếu niên dịu dàng khỏe khoắn này, có thể là từ nhỏ bị thằng bạn thân độc hại quen rồi, Liêu Giai còn nhỏ tuổi mà đã có trái tim mẹ hiền, càng thích loại con trai rõ ràng là mặt mày lạnh lùng, nhưng nói năng cứ chỉ lại lộ ra nét đáng yêu từ trong xương được người ta nuông chiều mới có như Tống Liên, đương nhiên, tính cách không thể khó chiều như Tống Liên.

Cho nên khi bạn thân xuân tâm manh động, cứ như chú bạch tuộc nhỏ vươn xúc tu âm thầm nhìn lên mỗi một mặt của đối tượng thăm mền, Liêu Giai không hề bắt ngờ nhìn thấy các loại biệt danh “xx” cùng với

đủ kiểu thổ lộ gần như trải rộng mỗi trang trong quyển nhật ký mà đối phương không hề phòng bị tùy tiện mở ra trên bàn.

Đáng yêu đến bất ngờ.

Trong một ngày hè nắng chói chang y hệt hôm nay, Liêu Giai nhìn cậu bạn khuôn mặt đỏ bừng như thể một giây sau là sẽ tự bốc cháy ở trước mắt, che miệng cười quái dị không tiếng động.

“Không cho nói ra ngoài!” Tống Liên nhìn ánh mắt chế nhạo của cô gái mà tức đến nổi phổi.

“Được được được, nhất định giữ bí mật.” Liêu Giai chọt quả dâu tây trên miếng bánh ngọt, trêu ghẹo, “Vậy chừng nào ông tỏ tình?”

“Không tỏ tình.” Sắc mặt thiếu niên lập tức ảm đạm xuống, cậu có chút khổ sở cúi đầu hút ngụm trà sữa, nhai nhai trân châu, “Hắn còn không quen biết tui mà.”

Tình cảm của thiếu niên đều như thơ, chúng ta cần quý trọng tình cảm của mỗi một thiếu niên.

Cô gái bị cậu trai cùng tuổi khơi lên tình thương của mẹ ôm một bầu nhiệt huyết quyết tâm nhất định phải hộ tống cho lần đầu yêu thầm của thằng bạn thân. Vì vậy, Liêu Giai bắt đầu bước lên con đường của chị gái tri kỷ, thấp từng cậu ngồi ở sân thể dục, rồi tâm sự khuyên nhủ. Vốn dĩ thì, thanh xuân của ai mà không có mấy đối tượng thầm mến, có thì quý trọng mà không thì lại chuyên tâm học tập, dù sao thì cũng chẳng mấy ai có thể trở thành sự thật, cho nên khi Liêu Giai đã chuẩn bị xong năm năm trường kỳ kháng chiến, chỉ chờ hai người đó thi vào hai đại học khác nhau thì sống chết mặc bây hoặc là Tống Liên sẽ từ bỏ trước khi thi đại học, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng lúc lên cấp ba, Đường Kham Nhất và Tống Liên lại vào lớp thực nghiệm làm bạn cùng bàn, sau đó khai giảng lớp 10 xong không đến ba tháng, trên đường chen xe buýt về nhà thằng bạn thân ngồi ghé kế bên đột nhiên gửi tới một tin nhắn có thể lay động tam quan Liêu Giai ——

– Tui với Đường Kham Nhất ở bên nhau.

Liêu Giai:??? wtf?

“Chuyện là thế nào?” Liêu Giai quay đầu trừng mắt, xương cổ vì dùng sức quá mạnh, thậm chí không chịu nổi gánh nặng mà phát ra một tiếng rắc giòn vang, Tống Liên cả kinh run lên, vẻ vui sướng trên mặt lập tức thay bằng kinh sợ luống cuống.

– Hôm nay Đường Kham Nhất tỏ tình với tui, tui vừa mừng rỡ lập tức đồng ý hẹn hò rồi.

Dưới ánh mắt tò mò của người chung quanh, Tống Liên đỏ mặt kiên trì cúi đầu đánh chữ, Liêu Giai tức giận đến độ quả thực muốn quăng điện thoại, có thể thôi đi không, chúng ta ngồi ngay bên cạnh, ông há mồm ra nói thì có thể bị gì hả!

– Tui đồng ý quá vội vàng rồi, có phải tui nên làm bộ do dự một chút không?

Giả bộ cái rắm, tui thấy ngày thường ông đi học vui vẻ biết bao nhiêu, khi tan học về nhà với tui thì lại ủ rũ rầu rầu, chỉ vậy mà ông còn muốn giả vờ rụt rè, thôi bỏ đi, quá giả.

Liêu Giai đã sắp không kiềm chế được khoe miệng co quắp của mình, che màn hình điện thoại miễn cho bị kẻ nhiều chuyện tò mò kẻ bên nhìn thấy, thiếu nữ quay đầu hít sâu một hơi cật lực làm bộ chân thành kiến nghị: “Đúng vậy, tui cảm thấy rất cần thiết.”

– Vậy ngày mai tui vẫn cùng bà đi xem huấn luyện nhé.

Liêu Giai:???

Hóa ra là ông định ngày mai không dẫn tui theo à? Không đúng, đây chính là do dự một chút của ông đó hả? Do dự ở chỗ nào?

Xe xóc nảy một cái, Liêu Giai run tay thiếu chút nữa ném điện thoại đi, cô quay đầu một lời khó nói hết nhìn thằng bạn thân tươi cười xán lạn nhanh nhẹn gõ chữ, nghĩ cậu cứ xóa xóa gõ gõ như vậy là có bao nhiêu nguyên nhân phức tạp muốn nói với mình, thôi, thằng nhỏ lần đầu tiên yêu đương, chung quy phải

bao dung với cậu một chút. Liêu nữ sĩ dùng ánh mắt mà chính mình cũng chưa từng nghĩ ra là hình ảnh đến cỡ nào, chăm chú nhìn thiếu niên đang đắm chìm trong tình yêu mù quáng, nghĩ.

Nhưng mà, mãi đến tận khi đối phương gửi tin nhắn đi, cầm điện thoại di động quay đầu nhìn mình cười nhạt, mười giây, hai mươi giây, Liêu nữ sĩ vẫn không nhận được thông báo có tin nhắn của điện thoại, mà thằng nhỏ kia thì đã bắt đầu đợt xóa xóa gõ gõ thứ hai.

Liêu nữ sĩ bí mật nghiêng đầu liếc một cái, móa, hóa ra là đang nhắn tin với Đường Kham Nhất.

Liêu Giai nữ sĩ, thanh mai trúc mã của Tống Liên tiên sinh, tình bạn dài đến mười sáu năm sắp thành tình nghĩa sống chết của hai người, bởi vì một thằng con trai, sinh ra nguy cơ lần đầu tiên. Cô mặt không cảm xúc yên lặng quay đầu trở lại, căn bản không muốn xem cái bộ dạng ngu xuẩn ôm cặp sách tay cầm di động liễu mạng đề nén ý cười nơi khóe môi của đối phương, bởi vì cô sợ lý trí của mình sẽ không nhận được mà tan vỡ trước.

Người anh em, nơi công cộng, khắc chế một chút có được không!

Hết chương 1

Liêu nữ sĩ __> : tui quả thực là mang cái danh của thanh mai trúc mã, làm công việc của trợ công, bỏ sức lực của bà mẹ già, lại nhận đãi ngộ của bóng đèn.

Liêu nữ sĩ: Tui thừa nhận cái tuổi của tui không nên có gánh nặng.

Tống tiên sinh: Mấy chục năm về sau của bà đều sẽ như vậy

2. Chương 2: Đường Kham Nhất

Nguyên Khâu Minh vẫn luôn canh cánh trong lòng với việc mình thiếu 20 điểm so với điểm trúng tuyển nên chỉ có thể vào trường quốc tế, cuối cùng cách anh em tốt hơn nửa khu, chỉ có thể gặp nhau cách sân luyện tập vào tiết thể dục ngày thứ tư, không khỏi quá thắm. Mới qua một kỳ nghỉ hè năm lớp 9, bạn cùng bàn của đồng bọn đã đổi thành người khác.

Đã kích quá lớn.

Phải biết có người tuy rằng lên sân khấu muộn, nhưng người đó vừa xuất hiện, bạn liền cảm thấy người đó chính là bạn tri kỷ định mệnh của mình.

Đối với Nguyên Khâu Minh thì Đường Kham Nhất chính là một loại tồn tại như vậy.

Người anh em này, trước khi thi cuối kỳ một năm lớp 8, lúc mà đa số bạn học đều vui đầu ôn tập hận không thể nhai nuốt cả sách vở, thì vị đại ca này đeo cặp sách đi theo giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp trong tiếng đọc sách buổi sáng, tuy rằng lúc đó căn bản không có mấy người chịu tốn tâm tư phân ra một chút tinh lực cho bạn nam chuyển trường đến vào thời gian kỳ quái này, nhưng Nguyên Khâu Minh không quan tâm học tập chỉ ngóng trông kỳ nghỉ đông một tháng sau thì lại không nằm trong số đó.

Nguyên Khâu Minh ngồi ở bàn cuối cùng mỗi ngày nhàm chán chỉ có thể vẽ lung tung trên sách giáo khoa rồi cuộc ngênh đón một đồng bọn có chiều cao xấp xỉ mình chỉ có thể ngồi trong góc hàng sau cùng mới không bị bạn học ngồi sau dùng cán bút chọc lưng mãnh liệt khiển trách vì chần tâm nhìn.

Cái cảm giác ngay cả lúc tập thể dục đứng cuối cùng hạc trong bầy gà mà cũng có người đứng cùng, thực sự là quá tuyệt vời.

Nguyên Khâu Minh quay đầu nhìn thoáng qua đàn chị bị thân hình của mình chắn đến không có kẽ hở, cảm khái nghĩ.

Nguyên Khâu Minh cảm động tốt đỉnh, lập tức quyết định kéo Đường Kham Nhất vào câu lạc bộ bóng rổ — “Cái chiều cao này của cậu, không chơi bóng rổ rất lãng phí!”

Vì vậy nghỉ đông xong vào học kỳ hai, đúng lúc tiết xuân se se lạnh, mỗi ngày Đường Kham Nhất đều bị bạn cùng bàn cứ như thiếu sợi dây thần kinh của mình kéo đến sân bóng rổ tập luyện. Mới vừa khai giảng, cho dù sắp nghênh đón năm lớp 9 áp lực học tập nặng nề, thì tạm thời việc học cũng không quá nặng, tất cả mọi người đều mang theo chút lười nhác và vui sướng sau kỳ nghỉ tết, hân hoan kể những chuyện lý thú trong kỳ nghỉ với người chung quanh.

Trong bầu không khí như vậy, Đường Kham Nhất hòa nhập với các bạn cùng lớp rất nhanh, hoặc là nói, với cái bề ngoài này và tính tình dễ ở chung, ở nơi nào cũng sẽ rất nổi tiếng — các lớp khác cùng khối đều biết có một soái ca kỳ lạ mới nhập học vào lúc thi cuối kỳ, trên hành lang thường có mấy cô gái lén chỉ vào Đường Kham Nhất giải thích với người bên cạnh: “Mau nhìn mau nhìn, đó chính là anh đẹp trai lớp 8/3 mới chuyển trường tới, tên là Đường Kham Nhất, chơi bóng rổ giỏi cực!”

“Oa! Hấn cao ghê!”

Đám con gái như đàn chim sẻ nhỏ kết bè kết phái trong rừng cây, liều mạng đề thấp giọng nói trong trẻo tràn đầy vui sướng và tò mò, ríu rít thảo luận về bạn nam xuất sắc lại đẹp trai cùng khối.

“U, được hoan nghênh ghê nha!” Nguyên Khâu Minh đùa giỡn gác tay lên vai nhân vật chính trên chóc, “Ông vừa đến đã đoạt danh hiệu hot boy lớp của tui rồi, sao ông có thể như vậy hả!”

“Đừng quậy.” Đường Kham Nhất hoàn toàn không có kiên nhẫn nhìn bạn tốt chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này, “Ngày mai là cuộc thi khảo sát đầu học kỳ, ông xem bài chưa?”

“Hôm qua tui ở KFC với ông chép bù bài tập nghỉ đông đến rạng sáng, ông cảm thấy tui xem chưa?”

Để kịp nộp bài tập trước kỳ hạn cuối cùng, tay hấn sắp chép đến gãy luôn.

Đường Kham Nhất nghiêm túc chăm chú nhìn bạn cùng bàn buông tay đáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi, cảm thấy vẫn không nên để bạn mình tự sa ngã như vậy: “Hay đêm nay ông xem một chút đi, vừa khai giảng đã lên bảng đen, hạp phụ huynh liền thăm đó.”

“Thôi, thời gian một buổi tối có thể xem được bao nhiêu đâu!”

Cho nên Nguyên Khâu Minh vụn vụn không ngờ rằng cuối cùng anh em tốt của hấn thật sự cùng hấn lên bảng, chỉ là hấn không hề bất ngờ mà lên bảng đen, còn người anh em lúc nào cũng thích chơi game muộn hơn hấn tích phân luôn ở top 3 thì lại thỉnh linh xếp tên trên bảng vàng.

“Tên phản đồ ông.” Nguyên Khâu Minh che mặt, quả thực không dám tưởng tượng hôm hạp phụ huynh mẹ hấn xem bảng điểm của bạn cùng bàn xong có thể tức giận đến độ về nhà xé xác hấn hay không, không có so sánh sẽ không có tổn thương.

Lúc này nếu mình vẫn không có bạn cùng bàn như trước kia thì tốt rồi. Mẹ nó dù bên cạnh mình là cái ghế trống thì cũng tốt hơn người bên cạnh là một tên môn nào cũng 90.

Đường Kham Nhất nghiêm nhiên trở thành đại danh từ tâm cơ trong lòng Nguyên Khâu Minh.

Chuyện này kéo dài tới lần thi tháng tiếp theo, rốt cuộc Đường Kham Nhất chịu không nổi ánh mắt u oán của Nguyên Khâu Minh mà đánh dấu trọng điểm cho hấn sau đó trúng tủ hết, mới coi như xong việc. Nhưng đôi lúc rảnh rỗi Nguyên Khâu Minh chợt nghĩ băng quơ, không khỏi cảm thấy có lẽ giữa người và người thật sự không giống nhau, cùng là lên lớp ngủ tan học chơi bóng, tiết tự học sáng sớm cùng nhau chép bài tập, nhưng có người trời sinh chính là học thần, có người lại chỉ có thể ôm chặt đùi học thần.

Nhưng nói tóm lại, Đường Kham Nhất là một người ôn hòa dễ ở chung, cũng sẽ không làm người ta lúng túng, dù người khác có trên đầu quá đáng thì hấn cũng sẽ không tức giận, chỉ tốt tính cười cười rồi làm chuyện của mình, nhưng loại tốt này lại rất có cảm giác xa cách, dường như cách một lớp sương mù làm người ta nhìn không rõ suy nghĩ của Đường Kham Nhất, chỉ có thể mơ hồ đặt hấn ở mục “người tốt”, sau đó không dám mạo phạm nhiều. Cho nên bạn học có thể chơi thân với Đường Kham Nhất rất nhiều, nhưng nói đến bạn tốt nhất thì dường như chỉ có Nguyên Khâu Minh.

Cũng may người thích hấn thật ra không ít, từ lớp 8 đến lớp dự bị, thậm chí là lớp 9 lớn nhất cũng không kém, Đường Kham Nhất hấp dẫn không ít fangirl, cho nên mỗi lần câu lạc bộ tập luyện, sân tập bóng rổ luôn là nơi náo nhiệt nhất. Chủ tướng CLB bóng đá không chỉ một lần thảo luận với chủ tướng CLB bóng

rở trên cuộc họp mặt CLB là mặt mình rồi cuộc kém hơn chỗ nào, chủ tướng bóng rổ Nguyễn Khâu Minh trầm tư hồi lâu, bày tỏ: “Tui cũng rất muốn biết đấy!”

Loại náo nhiệt này dâng lên tới đỉnh điểm vào lúc hotboy khối thấp tùng thanh mai trúc mã của cậu đến xem tập luyện.

“Wow, cô gái kia hôm nay cũng tới, kiên trì bền bỉ thế cơ à?”

“Được nha Kham Nhất, nhan sắc ông vượt qua cả hotboy khối rồi đấy!”

Đường Kham Nhất đảo mắt nhìn thiếu niên mặc áo sơ mi trắng bắt mắt trên khán đài, cúi đầu cười cười buộc dây giày: “Thanh mai trúc mã? Bọn họ là quan hệ người yêu hả?”

“Hửm?” Nguyễn Khâu Minh đang nghỉ ngơi giữa trận vén vạt áo lên lau mồ hôi đầy đầu, cơ bụng xinh đẹp và đường nhân ngư biến mất dưới dây thun quần vận động dẫn tới một trận kinh hô trên khán đài, “Tổng Liên và Liêu Giai lớp 8/5 á? Không đâu, hồi lớp 7 Tổng Liên nói cậu ấy thích con trai.”

“Thích con trai?” Đường Kham Nhất hết hồn ngẩng đầu đánh giá thiếu niên đang trò chuyện với nữ sinh tóc ngắn, dường như thiếu niên cảm nhận được ánh mắt của hắn mà quay đầu lại, lúc tầm mắt đối diện nhau, Đường Kham Nhất nhin không được nín thở ngưng thần, mãi đến khi thiếu niên quay đầu đi tiếp tục trò chuyện dưới sự nhắc nhở của bạn, Đường Kham Nhất mới không dấu vết thở dài ra một hơi thật sâu.

“Nhưng cũng có thể là đùa giỡn.” Nguyễn Khâu Minh chớp chớp mắt, “Hiếm thấy ông tò mò như vậy nha, lần sau tui sẽ giúp ông hỏi một chút.”

Đường Kham Nhất biết lúc này cần từ chối thẳng thừng, nhưng hắn lại muốn biết một cách khó hiểu, nhiều chuyện một cách khó hiểu. Vì thế hắn hàm hồ gật gật đầu, uống cạn nước còn lại trong chai, bóp dẹp cái chai rỗng ném vào thùng rác bên cạnh, nói: “Đi thôi, còn không đi thì thầy sẽ nổi giận đó.”

3. Chương 3: Yêu Đơn Phương

Có thể nói, kỳ nghỉ hè năm lớp 8 quả thực là một cơn ác mộng chìm trong bài tập và giáo trình.

Liêu Giai và Tổng Liên đội ánh mặt trời chói chang quét thể ở nhà các giáo viên dạy ôn đại học, vở luyện đề cứ một quyển tiếp một quyển, Liêu Giai nhìn đường kẻ ngang nhìn đến độ muốn ói, càng khởi nói tới tập làm văn cứ ba ngày viết một bài, quả thực muốn quỳ lạy cha mẹ ông thầy Sparta* tìm ra được nhiều đề bài thể này.

*Sparta: dân tộc chiến binh thiện chiến và hùng mạnh nhất thế giới cổ đại.

“Nếu không thì tui khỏi thi vào cơ sở 1 nữa nhé.” Liêu Giai đau đầu nhìn hình vẽ trước mắt, mấy đường phụ trợ rồi rầm rớt cuộc nên vẽ như thế nào, khí lạnh của McDonald phả vào đôi mắt vừa đau vừa xót rồi cả đầu ngón tay cũng lạnh băng, cô hít hít mũi, vô cùng đáng thương móc thuốc nhỏ mắt ra, “Tui cảm thấy cơ sở 2 cũng được, dù sao cũng là trường trọng điểm.”

“Vậy bà chắc chắn sẽ bị đi mất chết.” Tổng Liên nhìn nữ sinh dùng tay xoa xoa hai mắt đỏ chót, thở dài lấy áo khoác chống nắng trong cặp ra đưa cho Liêu Giai.

“Tui muốn uống trà sữa.” Liêu Giai rạch rạch giấy nháp, “Đường đầy đủ, nóng, hai phần trân châu.”

Vì vậy, trên đường về nhà Liêu nữ sĩ bị hộp trà sữa đầu tiên làm cho phát ngán không chút suy nghĩ đoạt lấy trà trái cây của bạn thân, trà lạnh độ ngọt vừa vặn lướt qua cuống họng an ủi tâm linh bị tri thức và nắng gắt đầu độc nguyên ngày đến khô cạn, Liêu nữ sĩ cười vui vẻ.

“Thành tích của XX nhất định có thể vào thẳng cơ sở 1, ông cũng không kém.” Liêu Giai vén vén tóc mái dạo này hơi dài, khổ não nói, “Tui hẳn là cũng được, nếu như phát huy tốt.”

“Phiền ghê.” Liêu Giai chống đầu, “Đúng rồi, ủy viên thể dục lớp 8/3 hỏi tui là có phải hai tui mình đang hẹn hò không.”

“Phì ——” Liêu Giai mang chút vẻ đùa dai khoe khoang cười xấu xa với đồng bọn, “Buồn cười thật đấy, vấn đề này bị hỏi từ lớp dự bị lên đến lớp 8, giờ sắp lớp 9 rồi mà còn vòng tới vòng lui bóng gió nửa ngày với tui cuối cùng vẫn là vấn đề này.”

“Cho nên á, tui chơi xấu một chút.”

“Tui nói, tui thích con gái.” Liêu Giai ghé vào tai Tống Liên thấp giọng nói, “Hơn nữa tui còn nói, bạn học Tống Liên của chúng ta thích kiểu dịu dàng tỏa nắng, tốt nhất là con trai.”

Tống Liên mặt không cảm xúc, nhần nhin không nói lời nào, bởi vì cậu cảm thấy nhất định còn có vẻ sau.

“Sau đó hả, ủy viên thể dục 8/3 liên rất thất vọng bảo, là ủy viên thể dục nam của lớp họ nhờ cô ấy tới hỏi tui.” Liêu Giai gần từng chữ một, “Sau đó liên không để ý đến tui nữa.”

“À, ủy viên thể dục nam của lớp họ là bạn cùng bàn của XX.”

“Tuy đến giờ tui vẫn chưa rõ lắm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Cô dừng một chút, sau khi cảm nhận được tầm mắt của Tống Liên liền vội vàng giải thích.

“Ông có giận tui không?” Liêu Giai cẩn thận dè dặt nhích qua lấy lòng hỏi.

“Liêu Giai.” Tống Liên hung tợn nhai trân châu ngọt đến độ dạ dày chua xót trong miệng, “Sau này tui sẽ không bao giờ cho bà cơ hội đặt đồ ăn nữa đâu.”

Thật ra cũng không thể nói là tức giận, bởi vì Liêu Giai cũng không nói sai gì, cũng không có nói ra bí mật cậu thầm mến Đường Kham Nhất, thậm chí cả lý do này cũng là hồi trước bọn họ từng thương lượng thế. Nhưng vẫn hơi buồn bã, bởi vì Tống Liên lại một lần nữa nhận ra rằng tình cảm của mình sẽ không được đáp lại, thậm chí cậu còn không thể giống những người yêu thích Đường Kham Nhất khác, dũng cảm nói tình cảm này ra cho đối phương biết. Cho nên mặc kệ cậu và Liêu Giai trân trọng tình cảm này cỡ nào, thì trong mắt người khác có lẽ cũng chỉ là một lời vui đùa không ảnh hưởng toàn cục để phủ nhận việc hẹn hò của hai người họ mà thôi.

Nhưng cái việc thầm mến này, bạn có thể quyết định bắt đầu hay không, nhưng bạn không thể quyết định việc nó có kết thúc hay không.

Cho nên mỗi ngày một câu hỏi của Liêu Giai quả thật là phiền người.

– Vậy hôm nay ông cũng còn thích XX sao?

Tống Liên hoài nghi có phải là cô trực tiếp paste lịch sử trò chuyện hôm qua không.

– Thích.

– À.

“Tống Liên, hôm nay tui cũng muốn đi xem tập luyện bóng rổ!” Liêu Giai nằm nhoài trên bàn học nhìn bạn thân thu dọn sách vở, kéo dài giọng nói, “Ông đi với tui đi, buổi tối chúng ta cùng nhau làm bài tập.”

“Ừm.” Trên mặt thiếu niên mang theo nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt trong trẻo bởi vì ý cười mà có ngấn mắt nho nhỏ.

Hôm nay, Tống Liên vừa vặn bị thầy giáo gọi đi chấm thi, Liêu Giai chạy đến khán đài sớm muốn chiếm một vị trí có tầm nhìn tốt, đến quá sớm, huấn luyện còn chưa bắt đầu, thành viên CLB bóng rổ và huấn luyện viên còn chưa tới đủ, chỉ có vài người túm năm tụm ba khởi động làm nóng người.

“Bạn là Liêu Giai nhỉ.” Một cậu trai cao cao gầy gầy mặc áo cầu thủ chạy tới, tươi cười xán lạn khoe tám cái răng trắng, “Thường xuyên thấy bạn đến xem bọn mình tập luyện, thích ai trong câu lạc bộ bọn mình phải không? Muốn mình cho bạn cách liên lạc với người kia không? Mình nhất định giữ bí mật sẽ không lén lút nói ra đâu!” Cậu trai nửa ngồi dựa sát vào, cả người tỏa ra sự nhiệt tình thân thiết, tựa như chú Husky nhà hàng xóm cách vách cứ gặp người liền nhào tới.

Chắc là do ánh mắt Liêu Giai nhìn người trần ngập đề phòng, đối phương có chút xấu hổ vuốt đầu, giải thích: “Mình là Nguyên Khâu Minh, ở lớp ba, cùng khối với bạn.”

Nói vậy Liêu Giai liền có ấn tượng với hắn —— ủy viên thể dục nam lớp ba, cùng bàn với XX, chính là quần chúng nhiều chuyện hỏi thăm mình và Tống Liên có phải đang hẹn hò hay không.

“Mình thích con gái.” Liêu Giai hăng hăng giọng, cảm thấy có lẽ cô đã đoán ra được ý đồ của đối phương, vì vậy uyển chuyển cự tuyệt, “Trước mắt muốn chuyên tâm học hành, không có dự định yêu đương.”

“Hả?” Nguyên Khâu Minh ngốc ngốc gật đầu, “À, tốt.”

“Thế nhưng rất cảm ơn bạn.” Lớn vậy rồi lần đầu tiên có người thích mình, Liêu Giai vạn phần trân trọng vỗ vỗ vai đối phương, “Bạn cũng phải học cho tốt nha.”

“A? Được.” Ngay cả cọng tóc của Nguyên Khâu Minh cũng mơ mơ hồ hồ.

“Vừa rồi sao vậy?” Tống Liên khoan thai đến muộn nhìn tên to con chạy trốn chết cùng với cô bạn thân ngồi ở trên ghế mặt mày tươi cười quái dị, tò mò hỏi.

“Ông bỏ lỡ cảnh tượng lần đầu tiên tui từ chối người theo đuổi đó.”

“Dạo này có phải bà lại đang xem tiểu thuyết gì kỳ kỳ quái quái không?” Tống Liên cạ lời buông cặp sách xuống, cảm thấy mình có nghĩa vụ quan tâm tình hình phát triển tâm trí của bạn thân mình một chút.

“Đi đi! Ông cái đồ quỷ đáng ghét!”

“Sao vậy?” Đường Kham Nhất nhìn biểu tình xoắn xuýt cau mày một lời khó nói hết của bạn cùng bàn, tò mò rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cái tên quen không tìm không phổi này vô đầu bút tai đứng ngồi không yên.

“Người anh em, cặp Tống Liên quả thực không có hẹn hò.” Nguyên Khâu Minh đồng cảm vỗ vỗ vai anh em tốt nhà mình có lẽ yêu đơn phương con gái người ta nhưng không được đáp lại —— hươu con trong lòng thiếu nam lần đầu tiên mạnh động đã bị đối phương không chút lưu tình lấy danh “học tập” một gạch đập chết, quá đáng thương, “Nhưng ông cũng hết hy vọng đi, người ta thích con gái.”

“Vậy à.” Đường Kham Nhất nhàn nhạt liếc nhìn cậu trai vội vàng chạy tới trên mặt còn hơi ửng đỏ sau khi vận động kịch liệt, lúc này đang trò chuyện câu được câu không với bạn, hai mắt cậu vừa sáng vừa đẹp, chuyên chú nhìn cô gái tươi cười rạng rỡ bên cạnh đang khoa tay múa chân gì đó, dịu dàng lại cứng chiều.

Đường Kham Nhất cúi đầu buộc bao cổ tay, âm thanh nhỏ đến độ không thể nghe thấy.

“Được rồi.”

4. Chương 4: Ô Kê Sọc

Mấy ngày thi cấp ba đều có mưa nhỏ, lúc làm bài thi ngoại trừ nghe tiếng ngòi bút lướt trên giấy sần sật, thỉnh thoảng xuất hiện tiếng “soạt” chói tai khi lật mặt giấy cọ qua mặt bàn, chợt hoàn hồn lại luôn có thể đột nhiên cảm giác được tiếng mưa rơi tí ta tí tách bị lãng quên ngoài cửa sổ.

Lúc môn toán đã thi xong, hầu hết mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí cũng không nặng nề như khi mới thi văn xong hồi sáng, còn có người có tâm tình trêu ghẹo kể những chuyện thú vị ở trường thi của mình, cơ mà đa số mọi người thì vẫn oán giận không kịp thời gian hoặc không nghĩ ra bài tập lớn cuối cùng.

Nhưng nói thật, như Nguyên Khâu Minh ngồi xổm ở cửa cầu thang khu dạy học không chịu đi còn cầu nhàu lải nhải thì thật sự là quá mức mất mặt.

“Phần viết chính tả thơ cổ có ba bài tui không làm được.” Nguyên Khâu Minh u oán nhìn Đường Kham Nhất, “Văn cổ và thơ cổ đều không trúng, ông nói xem, lúc ông đánh dấu trọng điểm cho tui có phải là giấu nghề không!”

“Ông thật sự coi tui là thần tiên hử, đánh dấu cái gì thì cái đó chắc.” Đường Kham Nhất tức giận mắng lại, “Có thể trúng phần văn học hiện đại tui đã thấy không thể tưởng tượng nổi rồi.”

“Mấy bài toán sau tui viết lung ta lung tung, xong đời!” Nguyên Khâu Minh ôm đầu kêu rên, may mà hiện giờ mọi người gần như đã về hết, Đường Kham Nhất bị hấn làm cho tê cả da đầu, nếu không phải hấn năm cặp của mình thì Đường Kham Nhất đã hận không thể lập tức bỏ chạy.

Nhưng cũng may là lúc đó hấn không đi.

Tổng Liên và hai nữ sinh khác cùng nhau đi ra, ba người oán giận lẫn nhau, lại không giống những người khác ra khỏi phòng thi dù trên mặt có che giấu tốt cỡ nào thì nét tươi cười vẫn mang theo sự mê man và lo lắng, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhàng nhảy nhót — đặc biệt là nữ sinh hoạt bát đến quá mức kia, tên là Liêu Giai hay sao đó, khoa tay múa chân hình dung chuyện hoang loạn và khôi hài vừa rồi với người bên cạnh, kèm theo mấy từ tượng thanh khoa trương, khiến hai người đi bên cạnh đều thoải mái nở nụ cười.

“Uây, tui vốn đang rửa tay, vòi nước bỗng nhiên tắc mất lại còn phát ra âm thanh ‘ùng ục ùng ục’ kỳ quái, tui định tắt nước đi, chờ lát nước lên là được” Liêu Giai oán giận, lúc nói đến đoạn buồn cười mặt mày đều cong lên, “Bà chị Thanh Linh này thì hay rồi, trực tiếp đưa tay vặn điên cuồng, còn bị bả mạnh mẽ như kỳ tích vặn rút cái vòi nước luôn! Ha ha ha ha ha ha bà lại còn có mặt mũi hỏi tui làm sao bây giờ ha ha ha ha ha ha!”

“Câm miệng!” Mỹ nữ khí chất lạnh lạnh lùng lùng ngày xưa giờ đây vừa chặt vật vừa hưng phấn, rõ ràng tóc còn đang nhiều nước, nhưng trái lại chỉ lo công kích Liêu Giai ướt đến độ cả nội y cũng lộ ra, như là mấy đũa nhóc kẻ tội nhân sau khi làm chuyện xấu, “Bà còn có mặt mũi nói tui, người đầu tiên bị nước phun là bà, bà thì sao! Phản ứng đầu tiên lại là kêu Tổng Liên!”

“Tổng Liên! Cứu mạng! Vòi nước nổ rồi a a a a!” Ngụy Thanh Linh bắt chước Liêu Giai, giọng sắc nhọn cứ như một con gà bị siết cổ thét chói tai, “Á á á á á á á!”

“Bà bà bà! Bà cho rằng bà tốt hơn chỗ nào! Một cậu trai trong trong trắng trắng như Tổng Liên, cứ như vậy bị bà kéo vào WC nữ sửa vòi nước! Bà an tâm cái gì!” Mặt Liêu Giai tức đỏ cả lên, nhìn thoáng qua thẳng bạn từ bé nghe đến vui vẻ như chuyện không liên quan tới mình, quyết đoán kéo luôn thẳng bạn xuống nước, “Bà cũng hạ thủ được cơ! Mặt Tổng Liên nhà ta đẹp thế, bà cứ ấn tay xuống cột nước như vậy, bà đổ kị mỹ mạo của cậu ấy đúng không!”

Giọng các cô gái từ trên cầu thang vọng xuống, cho dù đang đấu võ mồm cũng có thể nhìn ra quan hệ thân mật, chọc cho người dưới lầu dù chỉ nghe đôi câu vài lời cũng thấy buồn cười. Đường Kham Nhất nỗ lực kiềm nén khóe miệng đang cong lên, không ngờ Nguyên Khâu Minh lại không kiêng nể gì trực tiếp há miệng cười to, cũng may còn biết khắc chế không cười ra tiếng.

Đối thoại còn đang tiếp tục, âm thanh cũng càng ngày càng gần.

“Đừng nghịch, cẩn thận cầu thang.” Giọng nói ôn nhuận còn mang theo sự trong trẻo chưa vỡ giọng của thiếu niên vang lên, “Chuyện vòi nước và WC tắc nước đợi lát nữa nói một tiếng với chú bảo vệ, ngày mai đi xin lỗi thầy hành chính đi, may là WC ở trong cùng ngày thường ít người vòng đường đi qua đó.”

“Hết cách rồi, ai kêu vừa thi xong nhiều người chen vào WC chỗ hành lang đến thế chứ. Tui nói ông nghe nhé, lúc tui chọn đáp án khẩn trương đến mức mắc tè luôn, ráng chịu đựng đó! Mới vừa nộp bài xong chạy tới lại thấy một dòng người xếp hàng tui muốn phát điên luôn!” Liêu Giai quần chặt áo khoác to rộng trên người, vốn còn muốn tiếp tục luyện thuyền, kết quả nhìn thấy hai bóng người khác liền im bặt đi.

Oa, hiện trường xấu hổ.

Đường Kham Nhất và Nguyên Khâu Minh vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy ba con gà rớt vào nồi canh bị xối ướt đầm — tóc cô gái lạ mặt ướt thành từng lọn từng lọn, ngọn tóc vẫn đang tí tách tí tách nhiều nước, vệt nước men theo gương mặt thon gầy trượt vào cổ áo, váy lụa trắng đẹp đẽ cũng không may mắn thoát khỏi, một đường vừa đi vừa vẩy nước trong đôi giày sandal, nhưng còn coi như tương đối có thể diện

trong số ba người; Liêu Giai quả thực như ma nữ bị người ta vớt ra từ trong nước, trốn trong cái áo khoác quá khổ run bần bật, áo thun màu trắng nhìn thấy vào buổi sáng giờ phút này dán sát vào thân thể lộ ra màu da, cũng may áo khoác chỉ ướt một nửa chặn lại phần lớn, đôi giày vải bạt thường loạt xoạt ma sát với mặt đất, để lại một hàng dấu chân ẩm ướt.

Áo thun của Tống Liên cũng gặp phải cảnh ngộ tương tự, ống quần thể dục màu xám kéo cao lộ ra đường nét căng chân đẹp đẽ, chân mang giày thể thao, tay xách đôi tất ướt đầm. Liên tưởng đến vệt nước mà trước đó Liêu Giai hình dung là “cứ như đá dầm ướt quần”, vừa chật vật lại nghèo túng.

Nguyên Khâu Minh nhìn mà cũng không đành lòng tiếp tục cười, quá thảm.

“Cẩn thận dưới đất trơn.” Đường Kham Nhất nắm Tống Liên cách mình gần nhất, để cậu xuống trước, sau đó đỡ Ngụy Thanh Linh mang giày sandal hoảng loạn đến trượt chân, Liêu Giai đã sớm nhảy xuống trước uy hiếp Nguyên Khâu Minh giữ bí mật, bị Nguyên Khâu Minh túm lấy miến cho bà cô này ụp đầu xuống đất thẹn quá hóa giận.

Trong số ba người chỉ có Ngụy Thanh Linh cầm ô trong tay, cân nhắc đến việc Tống Liên và Liêu Giai thường cùng nhau về nhà, Đường Kham Nhất nhét cái ô gấp kẻ sọc của mình vào tay Tống Liên “Về nhà sớm chút đi, ngày mai còn có hai môn cuối cùng, cố lên.” Xong kéo Nguyên Khâu Minh còn đang đầu võ mồm với Liêu Giai đoạt lấy ô của hắn đi vào trong mưa.

“Cảm ơn.” Tống Liên nhận ô, cười nói cảm ơn.

“Tui cũng đi đây, chào.” Ngụy Thanh Linh chớp chớp mắt, giơ giơ ô trong tay, “Ngày mai cố lên nha.”

Tất cả mọi người đều vờ như không có gì phát sinh, chỉ là trước khi về nhà tình cờ gặp nhau trước cửa khu dạy học, lễ phép tạm biệt chừa cho nhau chút ít mặt mũi.

Chỉ có Liêu Giai, vô cùng mặt mày xía xối, “Oa, quả nhiên vừa có người không quen thân ở bên cạnh là bà Thanh Linh lại treo cái mặt dịu dàng đoan trang lên.” Cô chấp tay trước ngực cầu khẩn, “Chúc ngày mai bà Thanh Linh thi cử thuận lợi vĩnh viễn không nóng tính nữa, chúc cậu bạn nhỏ Tống Liên thi gì biết đó biết gì thi đó! Amen.”

Tống Liên cạ lời, “Còn bà thì sao?” Tống Liên cời ô, mở ra che lên đầu mình và thiếu nữ. Có thể là do tác dụng tâm lý, cậu cảm thấy mưa hôm nay dịu dàng đến lạ, vụn vật rơi trên mặt ô, rất êm tai.

“Ông nghĩ tui gốc hủ? Sao tui có thể tự trù ẻo mình được!”

Tống Liên tức giận đến độ không màng hình tượng trơn trắng mắt, vốn tưởng rằng đối phương nắm chặt góc áo mình là do muốn xin lỗi về hành vi lo thay người khác, không ngờ Liêu nữ sĩ đột nhiên ngưng ngừng, lắp bắp nói, “Tống Liên, thật ra, tui có đem ô.”

Tống Liên im lặng, qua một lát mới trả lời: “Tui cũng có đem.”

Chỉ là lúc đó tui không muốn cự tuyệt.

5. Chương 5: Bàn Trước Bàn Sau

Ngày báo danh khai giảng lớp 10, Liêu Giai đứng ở cửa cầu thang lưu luyến không rời nhìn Tống Liên, người quen xung quanh đều có chút hiểu biết về hành vi diễn sâu này và cũng ôm tâm thái xem náo nhiệt, trong tiếng hô dõ dào tình cảm của Liêu nữ sĩ “Con trai à, một mình cũng phải chăm sóc bản thân mình cho tốt nha, đừng nhớ tui quá nha, phải hòa thuận ở chung với người xung quanh, bị người ta ăn hiếp nhất định phải nói với tui nha balabala”, Tống Liên một tay che mặt, một tay che miệng cô bạn thân lại, giữ người ở trong lòng cố định cô bạn thân quơ chân múa tay ham muốn biểu diễn quá thừa thãi, lòi người đến cửa phòng học 10/2, người nào đó từ lúc ra khỏi cửa nhà đã bắt đầu lải nhải đột nhiên yên tĩnh đến cực kỳ, cứ không chịu đi vào dù chặn cửa giáo viên cũng quyết không cho Tống Liên đi.

Tống Liên buồn cười trả lại nguyên văn cho bà cô này.

“Buổi trưa tui tìm bà đi ăn cơm chung.”

“Ừm!” Thiếu nữ rất cuộc vui về gập đầu, tung tăng nhảy nhót vào phòng học giống như con thỏ lúi vào trong đám người quen, thấy Tống Liên vẫn đứng sừng sững ở cửa phòng học nhìn cô, lập tức vẫy vẫy tay ý bảo Tống Liên nhanh về lớp của mình báo danh.

“Đừng đứng ở cửa lớp tui nữa, người ta đều bị ông chắn mất không vào được kìa!” Thiếu nữ khoa trương làm khẩu hình, không lên tiếng làm động tác đuổi người, trong mắt mang theo sự nghịch ngợm và giảo hoạt quen có.

Tống Liên phát tay tạm biệt, trở về phòng học lớp thực nghiệm.

Lớp cấp hai của Tống Liên không tính là lớp chọn, người được vào lớp thực nghiệm đã ít lại càng ít, quan hệ tương đối tốt cũng chỉ có Ngụy Thanh Linh thân quen thông qua Liêu Giai.

Ngụy Thanh Linh nhuộm tóc thành màu vàng xòa tung, da trắng như tuyết, mặc váy màu đen lạnh mặt ngồi ở một góc dựa vào cửa sổ, để mặt mộc nhưng lại hết như tiên giáng trần, dẫn tới ánh mắt của không ít nam sinh âm thầm tập trung vào cái góc nhỏ xíu xinh đó. Tống Liên cười cười, thả cặp xuống, vừa lễ phép vừa mang theo vài phần biết rõ còn hỏi: “Tui có thể ngồi ở đây không?”

“Không phải tui chiếm chỗ cho ông đấy à?” Ngụy Thanh Linh thoáng trợn mắt, kéo ghế ngồi ra cho Tống Liên, “Mười tám kiểu tiền đưa xong rồi hả?”

“Hôm nay sao bà nóng thế.” Tống Liên nhún nhún vai, “Tính công kích hơi cao, ai chọc bà hả?”

“Nếu ông chỉ vì nhuộm cái đầu mà bị chủ nhiệm giáo dục kéo lại ở cổng trường dạy dỗ nửa ngày thì ông cũng nóng thôi.”

“Quả là thế” Một giọng nói tuần hoàn phát đi phát lại trong đầu chọt vang lên sau lưng, dẫn tới Tống Liên đột ngột quay đầu lại, thấy Đường Kham Nhất ngồi xuống vị trí cạnh mình, gương mặt thù sâu hận lớn cùng chung mối thù nói, “Quả thực là xử tội công khai.”

Dường như Đường Kham Nhất đã cao hơn so với lần gặp trước, lúc đứng đã có thể cảm nhận được rõ ràng, cho dù ngồi xuống thì nửa người trên cũng cao hơn mình một chút, mặt đen hơn không ít, cánh tay cơ bắp mượt mà dưới áo thun trắng là màu tiểu mạch khỏe mạnh lại đẹp dễ, ngũ quan tuần lãng mang theo nụ cười thân thiện xán lạn, còn tóc ——

“Màu nâu đỏ sao? Rất đẹp.” Tống Liên cười rạng rỡ thật lòng khen ngợi.

“Tớ cũng thấy thế.” Đường Kham Nhất tự giới thiệu bản thân mình, “Đúng rồi, có lẽ cậu không nhớ tớ, tớ tên Đường Kham Nhất, trước kia ở lớp ba, nhưng mà tớ biết cậu, trước kia cậu ở lớp năm nhĩ, tên Tống Liên đúng không. Sau này quan tâm nhau nhiều nha!”

“Tớ, ” Tống Liên vui mừng vì đối phương biết mình, Ngụy Thanh Linh ngồi bên cạnh bàng quan không chen được lời nào thê, cô nhìn thấy ánh mắt Tống Liên lập tức sáng rõ lên, “Tớ nhớ cậu! Hôm thi cấp ba cảm ơn ô của cậu!”

Quả thực là hiện trường theo đuổi ngôi sao fans gặp idol nói năng lộn xộn! Nội tâm Ngụy Thanh Linh điên cuồng che mặt, cô đột nhiên hiểu rõ mấy câu nhảm nhí mà tối hôm qua Liêu Giai điên cuồng gửi tin nhắn lải nhải quấy rầy giấc ngủ của mình —— Tống Liên thật sự là vừa đối diện cái người tên Đường Kham Nhất này thì đầu óc liền hết xài được.

“Tớ cũng nhớ cậu.” Ngụy Thanh Linh hắng giọng một tiếng xấp tới, tự giới thiệu mình, “Tớ tên Ngụy Thanh Linh, rất hân hạnh được biết cậu.” Giọng Ngụy Thanh Linh là giọng thiếu nữ ngọt ngào, một khi cô đẹp bỏ tính tình kiên nhẫn nói chuyện với người ta, sẽ mang theo sự mềm mại đặc hữu của địa khu Ngô Nông.

Tuy rằng trong tiềm thức cảm thấy không thể để hai người này tiếp tục đối diện nhau im lặng không nói gì, bằng không thì người bị hại nhất định là mình, nhưng Ngụy Thanh Linh tiếp nhận đề tài trở thành trung tâm chú ý lại không biết nên tiếp tục nói gì. Chẳng lẽ phải bàn xem loại sữa rửa mặt và kem dưỡng da nào dùng tốt? Gần đây hiệu quả giảm béo thế nào? Tiểu thuyết đang theo có chương mới hay chưa, aiz, cái này

thì cũng được, cơ mà tiểu thuyết gần đây mình đọc lại là ngôn tình, không đọc sách gì có chiều sâu có thể dùng để làm màu cả.

Làm sao bây giờ, thật sự không biết nên nói chuyện gì với con trai hết, cứu mạng.

“Bình thường mấy cậu dùng kem tẩy lông hiệu nào vậy?”

Tống Liên, Đường Kham Nhất:???

Cuối cùng kéo đề tài sang bài tập hè mới coi như hóa giải được trận lúng túng trí mạng này.

Lúc xếp chỗ Tống Liên may mắn được phân đến hàng thứ tư cạnh cửa sổ, bên cạnh là Ngụy Thanh Linh, phía sau là Đường Kham Nhất. Vừa quay đầu là có thể thấy Đường Kham Nhất lộ ra nụ cười ôn hoà đẹp đẽ và ánh mắt hỏi ý lễ phép.

Tống Liên mỹ mãn nhần tin cho bạn thân ở lớp học xa tận cuối hành lang:

– Đường Kham Nhất ở chung lớp bọn tui nè, hơn nữa ngồi ngay sau lưng tui luôn!

Giáo viên chủ nhiệm mới của Liêu Giai vừa nói xong “đừng mang điện thoại di động vào trường học, dù có mang theo thì vào trong trường cũng phải tắt máy”, điện thoại của cô liền phát ra tiếng “ding” chói tai, trong cái nhìn căm tức của giáo viên chủ nhiệm, Liêu Giai cười gượng chỉnh im lặng đồng thời lén giấu xuống dưới bàn.

Cô muốn xem là cái tên trời đánh nào dám gửi tin nhắn lúc này, cô không —— à, Tống Liên.

Sau một lúc thật lâu đối phương mới hồi âm ngắn gọn: ờ.

Lạnh lùng quá đi, Tống Liên quyết định chia sẻ thêm một chút vui sướng cho cô:

– Hơn nữa hần còn có thể gọi được tên của tui!

– Vui lắm luôn!

Liêu Giai ngồi ở hàng trước chịu ánh mắt nghiêm khắc của giáo viên chủ nhiệm, trong tiếng dạy bảo đầy nhịp điệu nỗ lực dùng ngón trỏ chọc màn hình di động: rồi, biết rồi.

Phí lời, hần không chỉ biết ông, hần còn có tỷ lệ rất lớn là thích ông có mưu đồ gây rối với ông nữa đó!

Liêu Giai bị Đường Kham Nhất add bạn bè hồi nghĩ hè quả thực muốn lay tỉnh cậu bạn thân hiện giờ đang hưng phấn chỉ vì chút việc nhỏ này, nhần nhin một chút, vẫn không gửi qua mấy câu chanh chua như “VẬY sau này chuyện khiến ông vui vẻ hơn còn thật sự rất là nhiều đó”.

Việc bất ngờ kiểu này, vẫn nên chờ ngày nào đó hai người kia tự mình bộc bạch mới thú vị.

Loại yêu thầm từ hai phía này, cảnh tượng em đoán anh có thích em hay không như phim truyền hình chơi vui hơn, nếu người khác nói ra thì không còn gì thú vị nữa.

Liêu nữ sĩ mang theo vài phần tâm tính xem náo nhiệt cùng với ưu tư không hy vọng bấp cải trắng thanh mai trúc mã của mình cứ như vậy bị người ta cướp đi, an ủi lương tâm của mình: đương nhiên là mình ủng hộ người có tình ở bên nhau, nhưng chung quy thì yêu sớm không tốt, nếu mẹ mình mà biết mình xúi giục Tống Liên yêu đương, không lột da mình mới là lạ.

Nhưng nếu Tống Liên tự mình thông báo, vậy nhất định cô sẽ giúp cậu loại bỏ muôn vàn khó khăn, giờ hai tay tán thành.

Chỉ không biết rốt cuộc Đường Kham Nhất có thích Tống Liên hay không. Liêu Giai có chút khổ não nghĩ.

Di động của Ngụy Thanh Linh rung một tiếng, kinh ngạc vì Liêu Giai gửi tin nhắn cho mình vào lúc này, Ngụy Thanh Linh lén lút mở ra, ngẩn người, mang theo ý cười quay đầu đánh giá người bên cạnh.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Ngụy Thanh Linh nhẹ nhàng quay đầu, một tay chống cằm khéo léo dùng thân thể chắn điện thoại, một tay nhanh chóng gửi tin nhắn cho bạn trai đương nhiệm của mình:

– Anh cảm thấy tính cách Đường Kham Nhất thế nào?

– Hoặc là, anh biết hẳn thích ai không?

Hết chương 5

Nguyên nhân Tổng Liên không thổ lộ: Đường Kham Nhất không quen biết mình + Đường Kham Nhất không thích mình + đột nhiên bị người xa lạ tỏ tình nhất định hẳn sẽ rất bối rối + sao có thể vì mình vui vẻ mà gây thêm phiền toái cho người khác chứ +...

Tổng Liên QAQ: Thôi, khỏi đi, bàn trước bàn sau đã rất tốt.

Nguyên nhân Đường Kham Nhất không tỏ tình: Tổng Liên không thích mình.

Đường Kham Nhất:... Điểm này là đủ rồi, cảm ơn.

6. Chương 6: Du Lịch Mùa Thu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Rau đầy đủ! Chú ơi thêm một xiên thịt nạc thăn, một quả trứng nữa! Tương ngọt thêm cay!”

“Ăn rau thơm không?” Ông chú mặc áo happi* trắng hòa khí cười hỏi.

*Áo happi: là loại áo truyền thống của Nhật Bản, thường được mặc như áo khoác làm việc trong các cửa hàng, lễ hội hoặc các sự kiện của công ty như đồng phục.

“Ăn ăn ăn! Cay ít một chút, tương ngọt nhiều chút! Cảm ơn chú!” Hôm nay Liêu Giai ra khỏi nhà sớm, tới trường học mới có bảy giờ mười, được chút xíu thời gian rảnh cô lập tức kéo Tổng Liên đến tiệm đồ ăn sáng mua bánh trứng cuộn, “Tui muốn bù lại nguyên tuần nay tui không ăn sáng!”

*Bánh trứng cuộn:

“Kịp ăn xong không?” Tổng Liên nhìn Liêu nữ sĩ vừa đi vừa ăn phình hai má lên, chỉ sợ cô lơ đãng bị nghẹn, “Hôm nay là tổ trưởng khối đứng trực đó, đừng để bị bắt.”

Thời gian một cái đèn đỏ, Liêu Giai đã giải quyết hơn nửa cuộn bánh, nhét vào nguyên một họng nóng tới hà hơi, vừa nhai vừa hỏi: “Ông ăn sáng rồi à? Yên tâm, tui nhất định sẽ ăn xong trước khi bước vào trường.”

“Chưa.” Tổng Liên khẽ cười nhìn bạn thân ăn như hamster, trong giọng nói loáng thoáng có vài phần ý đồ khoe khoang chiêu cáo thiên hạ, “Đường Kham Nhất nói hẳn trọ ở trường rất tiện, có thể mỗi ngày mang bữa sáng cho tui.”

Liêu nữ sĩ thành công bị nghẹn, cô ôm cái bánh nóng hằm hạp trong tay, trong lòng lại thật lạnh thật lạnh.

Cuối cùng nửa cái bánh kia bị Liêu Giai dùng lý do khó có thể hiểu nổi là “lỡ đâu hôm nay người ta dạy muộn quên mất” mà nhét vào trong miệng Tổng Liên, Tổng Liên ăn chậm, nhai cực kỳ gian nan, không hề bất ngờ vừa nhai nuốt vừa chào hỏi thầy giáo ở cửa, da mặt Tổng Liên luôn mông, bên tai đều đỏ hết cả, cúi đầu hận không thể lập tức biến thành người trong suốt để ai cũng không nhìn thấy cậu.

“Cảm ơn!” Tổng Liên ngồi trên ghế nhận lấy túi thức ăn Đường Kham Nhất đưa qua, thật lòng nói lời cảm ơn.

Bên trong chứa xú mại nóng hầm hập, mềm mềm mại mại, Tống Liên rất thích, nhưng mà cái bánh của Liêu Giai thêm quá nhiều nhân, hiện giờ Tống Liên no thật sự, uống ngụm nước đề nén vị bánh trứng vừa ợ lên, ước lượng một chút thực sự không thể nào nhét vào dạ dày nổi nữa.

“Không thích ăn xú mại à?” Đường Kham Nhất lấy sách giáo khoa ngữ văn ra, thuận miệng hỏi.

“Không có không có, chỉ là tở, ” Tống Liên vội vàng giải thích, “Có hơi no, đợi lát nữa tở đói bụng lại ăn.”

“Cám ơn cậu mỗi ngày đều mang bữa sáng cho tở.” Tống Liên quay người, nghiêm túc lại thẹn thùng nhìn Đường Kham Nhất, mím môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt sáng ngời lại chân thành, “Làm phiền cậu rồi.”

“Không phiền.” Đường Kham Nhất lấy bài tập ra, lật từng quyển từng quyển tới chỗ đã làm hôm qua, cuối cùng, cảm thấy chưa đủ, lại cường điệu thêm lần nữa, “Không phiền chút nào hết.”

Ngụy Thanh Linh cảm thấy giờ phút này lỗ tai hơi đau đớn, ngay cả người cũng chẳng muốn xoay qua chỉ dựa vào trực giác nhận lấy vở bài tập mà bạn cùng bàn mới toanh của Đường Kham Nhất đau khổ che mắt đưa lên, một phen rút vở của mình và Tống Liên ra, mang theo sự nhận mệnh tuyệt vọng chột chột lưng người ngồi bàn trước, người trước ăn ý quay đầu lại nhận lấy bài tập của bốn người, “Chào buổi sáng, Thanh Linh.”

“Chào buổi sáng.” Đây mới là khởi đầu của một ngày bình thường, chứ không phải “cám ơn bữa sáng của cậu” ngọt ngọt ngấy ngấy như kia.

Cơ mà, từ đó về sau bữa sáng của Tống Liên không hề xuất hiện xú mại nữa, đây là nói sau.

Cuối tháng mười có đợt du lịch mùa thu, khối lớp 10 được sắp xếp ngoại khóa hai ngày một đêm ở tỉnh khác. Trường học bao một khách sạn, nam nữ tách ra chia phòng theo lớp. Tống Liên vốn phải ở cùng phòng với nam sinh lớp kế bên, kết quả nam sinh kia đảm vai Đường Kham Nhất đi chơi game với bạn cùng phòng của Đường Kham Nhất, Đường Kham Nhất bỏ balo vào phòng nhìn Tống Liên đang kinh ngạc, giải thích: “Bọn tở đều là học sinh nội trú, hẹn buổi tối cùng đi chơi, cậu muốn đi không?”

“Muốn!” Bởi vì tính cách chậm nhiệt và bề ngoài cách người ngàn dặm nên Tống Liên rất khó hòa nhập với người khác ngay được, mấy người bạn cấp hai có quan hệ tốt hiện giờ ở lớp khác đều có bạn mới, Tống Liên nhất thời không biết có nên hẹn họ hay không, đúng lúc này Đường Kham Nhất mời đi chơi, Tống Liên hiển nhiên là đáp ứng liên tục.

“Vậy chúng ta chuẩn bị chút đồ ăn mang đi đi. Lúc trên xe tở có thấy một siêu thị nhỏ cách đây không tới 1 km, chúng ta đi mua chút gì đó.”

“Đồ ăn sẵn không đủ sao?”

“Phụt, ai lại mang nhiều rượu như vậy lên tàu cao tốc chứ.” Đường Kham Nhất cầm lấy thẻ phòng và ví tiền, kéo Tống Liên ra khỏi phòng, “Nếu bị thầy giám thị bắt, thầy chủ nhiệm cũng không bảo vệ được chúng ta đâu.”

“Đi thôi nhóc cu li, cậu phải xách giúp tở một nửa.” Đường Kham Nhất thấy biểu cảm ngốc ngốc của Tống Liên thực sự rất buồn cười, không nhịn được xoa xoa mái tóc thoát nhìn xúc cảm rất tốt, nụ cười cứ như hồ ly trộm gà, “Để làm thù lao, tở mời cậu uống rượu nha.”

Lần đầu tiên Tống Liên biết Đường Kham Nhất là một tên nói dối không chớp mắt.

Tống Liên ôm hai bịch nilon chứa bia nắp ở trong góc cầu thang, nhìn Đường Kham Nhất xách đồ ăn vặt tươi cười phóng khoáng trò chuyện với thầy giám thị và tổ trưởng khối đến tra phòng, lòng bàn tay căng thẳng đến toát mồ hôi, Đường Kham Nhất cười ha ha phất tay nói ngủ ngon với thầy giáo, luôn miệng cam kết nhất định sẽ ngoan ngoãn về phòng ngủ tuyệt đối không ra phổ đạo lung tung, đèn cảm ứng âm thanh trên cầu thang tối sầm xuống, trong bóng đêm, Đường Kham Nhất đẩy cửa vào, kéo Tống Liên ngồi xổm trong góc trở về phòng.

Lúc này Tống Liên tim như nổi trống, adrenalin làm cho cậu như đi trên mây, đầu óc lại trống rỗng, chỉ có thể từng bước từng bước đi theo Đường Kham Nhất. Đường Kham Nhất gỡ túi mua sắm trên tay cậu xuống, khẽ cười bật đèn trên ghẹo nói: “Được rồi, không sao rồi, Juliet, chúng ta an toàn rồi.”

“Cậu đi tắm trước đi.” Đường Kham Nhất vò tóc Tống Liên phát ngiên, Tống Liên luôn oán giận vò như vậy sẽ không cao nổi nhưng lại không hề tức giận tát bay cái tay ấy, thật sự là ngoan đến mức khiến người ta muốn được voi đòi tiên mà bất nạt, Đường Kham Nhất nghĩ, “Chờ các thầy tra phòng lần cuối cùng xong rồi chúng ta sang phòng bên cạnh chơi.”

Vừa nhìn đã biết là đứa trẻ tốt từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời chưa từng làm chuyện xấu.

Mười giờ, Đường Kham Nhất buông di động, đánh giá thiếu niên mặc áo ngủ dựa vào đầu giường, ngồi đối diện TV đầu gật gà gật gù như gà con mổ thóc, buồn cười nghĩ.

“Tống Liên, nếu cậu mệt thì đi ngủ trước đi.” Đường Kham Nhất chân tay khê khàng tới gần, muốn giúp cậu điều chỉnh một tư thế thoải mái chút, “Hoặc là cậu muốn đi chung với tớ không?”

“Đi.” Tống Liên buồn ngủ mở mắt, “Tớ muốn đi.”

Sau đó đến nơi mới phát hiện, số lượng nam sinh ít hơn một nửa so với dự tính, nữ sinh thì lại bất ngờ có vài người đến, đều là học sinh nội trú ngày thường chơi khá thân, tính cách đều rất hướng ngoại dễ ở chung, chỉ có Tống Liên là người tương đối không quen thuộc trong số đó, lập tức trở thành khu vực tập trung sự thăm hỏi nhiệt tình.

“Oa, Tống Liên à! Cậu thật sự rất đẹp trai! Nhìn gần cũng cực kỳ đẹp.” Cô gái đang xào bài poker khen, “Nói thế nào nhỉ, rất khác với trong tưởng tượng của tớ.”

“Bà cho rằng người ta là hồng thủy mãnh thú à.” Nam sinh phân chia rượu xĩa xối, “Hồi nãy ai là người nghe nói Tống Liên tới còn lộ vẻ mặt thẹn thùng hả.”

“Ông không phá đám sẽ chết à!”

“Biết chơi 80 điểm không?” Đường Kham Nhất khui lon giúp cậu.

“Biết một chút, nhưng mà chơi không giỏi.” Tống Liên nhận lấy, nhấp một ngụm, hình dung thế nào nhỉ, mùi mầm lúa mạch non, rất dễ ngủ, thế nhưng lúc vào miệng là vị ngọt thanh còn mang theo chút vị chát, không có ngon như hương vị trong tưởng tượng, Tống Liên có chút nghi hoặc, nếu rượu là mùi vị thế này, vì sao tất cả mọi người đều mang dáng vẻ nhất định phải uống, rõ ràng là uống cũng đâu có ngon lắm đâu, “Cậu dạy tớ chơi đi.”

“Có phải là cảm thấy uống chẳng có gì ngon không?” Ý cười trầm thấp vang vang trong cổ họng Đường Kham Nhất, hần kẻ sát vào, tiếng nói và hơi thở phả qua tai Tống Liên, vô có mang theo nét quyến rũ, như có một cái móc câu ghẹo người, “Tuy rằng tớ cũng cảm thấy vậy.”

“Nhưng mà hiếm khi một đồng người có thể trốn trong một căn phòng nhỏ đánh bài uống rượu giống như người trưởng thành, giống như sẽ trưởng thành ngay vậy, ai cũng muốn thử một chút.” Hần chớp chớp mắt, “Dù trong lòng mọi người đều thấy rượu bia thật là khó uống đánh bài cũng thật là nhàm chán.”

Hần rút ra một quân cơ, phóng khoáng ném trên xấp bài, tùy ý lại mang theo sự tuần lãng gió mát trắng thanh: “Điều vương.”

Rạng sáng 1 giờ, đám con gái trở về, đám con trai tốp năm tốp ba dời trận địa từ dưới đất lên trên giường, tụm lại với nhau xem điện ảnh đêm khuya, vừa vặn tới cảnh nữ chính nói lời tàn nhẫn chém một đao hung ác vào đầu quái vật, máu phun ra xối cho cô vừa chặt vật vừa thê thảm, trong tiếng kêu thảm của con quái vật, cô rút đao ra phóng khoáng mà cô độc đi ra khỏi hang động.

Căn phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng nhạc trên TV cùng với tiếng ngáy của người đã tiến vào mộng đẹp, Đường Kham Nhất nhẹ nhàng đẩy tỉnh Tống Liên dựa vào vai hần ngủ đến mơ hồ: “Chúng ta về ngủ.”

Tống Liên ngáp dài mơ mơ màng màng đáp một tiếng, mặt ngủ đến nóng bừng, cũng không biết Đường Kham Nhất mang cậu về thế nào. Ngày hôm sau thức dậy, cậu đã ở trên giường của mình, trên người đắp kín chăn, Đường Kham Nhất đang rời giường mặc quần áo, thấy cậu mở mắt, động tác dừng một chút, nhẹ giọng hỏi: “Tớ đánh thức cậu à?”

Tống Liên ôm chăn lắc lắc đầu, cơn buồn ngủ tựa như nước sông tràn bờ, cậu còn muốn ngủ tiếp, lại bị một trận âm ỉ cùng với tiếng mở cửa trong hành lang đánh thức.

“Tên mập chết tiết mày! Đè lên tao ngủ một đêm, có thiếu đạo đức không chứ hả!”

“Ha, tối hôm qua là ai ngáy khò khò vang động trời! Nửa đêm ông đây thật hận không thể nổi điên dùng dao bổ đầu heo.”

Tai Tổng Liên nghe được mấy giọng nói tối hôm qua.

“Nhỏ giọng chút.” Đường Kham Nhất mở cửa, cười mắng, “Mấy ông kẻ tám lạng người nửa cân thôi.”

“Thằng quỷ Đường Kham Nhất, tối hôm qua đi mà không kêu bọn tui, cái chỗ bé xiu đó là chỗ mà mấy tên bự con bọn tui chen chúc được hả!”

“Đúng vậy, thật không có lương tâm!”

Tổng Liên nhìn thiếu niên trong gương tóc tai tán loạn, sắc mặt hồng hồng, cười giống như đứa ngốc, lần đầu tiên cảm thấy ——

Du lịch mùa thu thật sự là cực kỳ thú vị.

Cùng với, sự thật là mình càng ngày càng thích Đường Kham Nhất.

Hết chương 6

7. Chương 7: Tổ Tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe nói lớp 10/2 có nữ sinh bởi vì thầy giáo chính trị kể chuyện cười, cười đến không dừng được, cảm bị trật khớp.

Thầy giáo chính trị ngày trước luôn hi hi ha ha giờ mặt mày u sầu, ngay cả chuyện cười cũng không kể, gương mặt phúc hậu thân thiện như mèo nay nhăn nhó nhí nhí, có thể thấy đã chịu đả kích không nhỏ.

– Giai Giai, cô gái cười rút cảm đó là bà hả?

– Liêu Giai, rốt cuộc là thầy chính trị kể chuyện cười động trời gì vậy! Tò mò quá đi!!!

Một tiết học qua đi, điện thoại của Liêu Giai rung dữ dội, nhận được sự thăm hỏi thân thiết của rất nhiều bạn học, dù là chế độ im lặng cũng không chịu nổi loại tàn phá này.

“Liêu Giai, di động của em đang nhảy disco à?” Giáo viên chủ nhiệm đẩy đẩy mắt kính, lại một lần nữa điểm danh phê bình về việc mang điện thoại.

“Á há —— ”

Liêu Giai nhanh tay lẹ mắt đỡ cảm của bạn cùng bàn Ân Chu Chu, quả thực muốn quỳ lạy cô nàng này luôn.

“Van xin ngài, đừng cười nữa.”

Có bạn cùng bàn cái gì cũng cười thật sự là muốn chết.

Liêu Giai thề, lần đầu tiên cô biết cười rớt cằm không phải là phép tu từ phóng đại, trong hiện thực vậy mà thật sự có loại người như thế tồn tại!

“Làm sao thế?” Liêu Giai gặm đùi gà dò hỏi thẳng bạn thân nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt muốn nói lại thôi còn chứa đầy lo lắng của Tống Liên khiến cho cô có chút ăn không vô. Liêu Giai chỉnh thẳng đáng ngồi, để cái chân vắt chéo xuống, dùng đũa chậm rãi lóc thịt trên khúc xương đùi gà, đưa vào miệng từng miếng từng miếng nhỏ.

“Có cần kêu cho bà bát cháo không? Thức ăn lỏng sẽ tiện hơn nhĩ.” Ngụy Thanh Linh nhìn mì xào trong đĩa của cô đề nghị.

Liêu Giai:?

“Nhưng tui muốn ăn mì xào mà.”

Đường Kham Nhất thật sự nhìn không nổi, mở miệng giải cứu: “Bị rớt cằm không phải Chu Chu sao? Mấy cậu nhìn Liêu Giai làm gì?”

Liêu Giai chưa kịp xem điện thoại di động bây giờ mới hiểu rõ ngọn nguồn sự việc, cô bắt đầu muốn biết rốt cuộc thì hình tượng của mình trong mắt quần chúng nhân dân rốt cuộc là gì mới có thể vừa xảy ra sự kiện kỳ lạ này thì người đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là cô.

“Bình thường tui làm việc tốt sao không được tuyên truyền cho người người đều biết chứ?” Liêu Giai che mặt.

“Hô hô hô hô hô hô!” Ân Chu Chu đỡ cằm cười đến vang dội.

Đường Kham Nhất sờ sờ xương cằm của mình, quả thực tràn ngập hiếu kỳ với cấu tạo sinh lý của Ân Chu Chu: “Chu Chu, tuần trước cậu mới bị đau chân nhĩ.”

Ân Chu Chu tập mãi thành quen: “Không có gì, mấy ngày nay đỡ hơn nhiều rồi không còn đau nữa.”

Trước kia Ân Chu Chu là bạn cùng lớp với Đường Kham Nhất, cùng là ủy viên thể dục, rất thân quen với Nguyên Khâu Minh, vì vậy quan hệ với Đường Kham Nhất cũng không tồi, nên mới hơi hóng hớt về chuyện của Liêu Giai cùng Tống Liên.

Cô làm mặt quỷ với Đường Kham Nhất, thân thiết dán vào Liêu Giai xin đổi phương chia cho mình một ít mì xào, bị Liêu Giai một tát vỗ bay bắt đi húp cháo, Ngụy Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm, nói “giảm cân”, chia đùi gà của mình cho Liêu Giai, đổi lấy Liêu Giai làm nũng dụi dụi cô: “Thanh Linh tui yêu bà chết mất!”

“Tránh ra! Đừng kéo áo tui!” Ngụy Thanh Linh ghét bỏ đẩy Liêu Giai ra, “Miệng chưa lau đừng tới gần tui, toàn là mớ!”

Hoá ra tình yêu của bà chỉ cần một cái đùi gà là có thể đổi được sao?

Tống Liên đen mặt nhìn Liêu Giai ăn đến vui vẻ, vừa quay đầu liền thấy Đường Kham Nhất chống cằm cười nhạt, bọn họ ngồi trên ghế dài quay lưng với cửa phòng ăn, rõ ràng không có ánh sáng chiếu đến, nhưng mà gió lùa qua, Đường Kham Nhất lại như nguồn sáng ấm áp sáng ngời, chú ý tới ánh mắt của cậu, Đường Kham Nhất lại gần bên tai cậu nhẹ giọng nói: “Con gái thật sự là sinh vật rất đáng yêu há.”

Tống Liên bị gió thổi đến mơ mơ màng màng, lúc nhận ra được ý của hắn, lặng lẽ đánh giá mấy cô gái cười đùa nhón nháo, khẽ gật gật đầu.

Lời tỏ tình của Đường Kham Nhất tới vô cùng đột ngột nhưng lại bình thản nhẹ nhàng.

Hôm nay Tống Liên vì việc của hội học sinh mà bận rộn đến rất muộn, cũng may đã kêu Liêu Giai về nhà trước, tận hơn sáu giờ mới chỉnh sửa xong báo cáo, lúc bụng đói gần chết thu dọn xong văn kiện chuẩn bị rời trường, vừa vặn gặp phải Đường Kham Nhất vừa cơm nước xong chuẩn bị đến tiết tự học buổi tối ở bên ngoài.

“Sao về muộn vậy?” Đường Kham Nhất bảo bạn học có chút lạ mặt bên cạnh đến phòng học trước, đi đến cạnh Tống Liên chào hỏi cậu, “Ăm cơm chiều chưa?”

“Chưa, đang chuẩn bị về nhà, trên đường tùy tiện mua chút gì đó vậy.” Tống Liên hân hoan vì có thể gặp Đường Kham Nhất, nắm thật chặt quai cặp hỏi gì đáp nấy.

“Tớ dắt cậu đi ăn cơm nhé.” Đường Kham Nhất cầm tập tài liệu trên tay Tống Liên, một tay khác nắm lấy Tống Liên, “Trong hành lang có một cái đèn hỏng, lúc cậu xuống cầu thang chậm một chút, cẩn thận chút.”

Cho nên bọn họ cứ như vậy tay cầm tay đi xuống lầu, tìm Tống Liên thành thịch thịch thịch đụng vào lồng ngực, cậu mím môi cúi đầu nhìn cầu thang từng bậc từng bậc đi xuống, khẩn trương đến không dám lên tiếng.

“Hình như cậu rất sợ tối, lần trước du lịch mùa thu lúc cậu trốn ở góc cầu thang cũng vậy.” Giọng Đường Kham Nhất nhẹ nhàng truyền tới, “Đừng sợ, tớ sẽ không để cậu ngã đâu.”

Đường Kham Nhất siết chặt bàn tay đang giao nhau, nhẹ giọng an ủi.

Đường Kham Nhất vẫn luôn rất quan tâm người khác, đối xử với mọi người luôn ôn hòa sẵn sàng, không cần người ta mở miệng nhờ vả đã yên lặng tự vươn tay giúp đỡ, có phải với ai hẳn cũng tốt như vậy hay không.

Tống Liên nghe lòng mình yên lặng thở dài một hơi, tớ không sợ tối, chỉ là tớ ——

Lúc ở cùng cậu luôn rất khẩn trương, sợ không cẩn thận nói sai, sợ không cẩn thận làm sai, sợ yêu thương trong mắt giấu không kỹ cứ như vậy mà trắng trợn lộ ra.

Tống Liên len lén nắm thật chặt tay, ẩn giấu tâm tư nhỏ bé muốn tay hai người càng kề sát bên nhau.

Hai thằng con trai nắm tay, quả nhiên rất kỳ quái.

Cho nên Tống Liên vô cùng quý trọng mỗi lần Đường Kham Nhất vì quan tâm cậu mà đưa tay ra, tuy rằng cậu biết mình như vậy có chút đê hèn, ỷ vào thiện ý và sự không phòng bị của người khác, tùy ý thân cận đối phương.

Đường Kham Nhất dắt cậu đi qua con đường nhỏ tối tăm sau ánh đèn đường, gần đây trời tối sớm, đèn đường và đèn xanh đèn đỏ tô điểm cho đường lộ thật xinh đẹp, có chiếc xe chạy qua, lá cây vang xào xạc trong gió đêm. Bọn họ dừng lại ở một quán mì thập cẩm cay, cứ đi tiếp về phía trước một đoạn nữa là tới trạm xe buýt. Lúc này đã qua quá nửa giờ cơm, trong tiệm chỉ còn rải rác vài người.

Bà chủ hô “phở ốc* hơi cay thêm măng chua——” rồi trở lại quầy xem phim, lời thoại của nữ diễn viên phim Hàn cứ vang lên trong bối cảnh âm thanh như vậy, cô gái bên bàn vừa ăn vừa kể lể về chuyện gặp phải hôm nay.

*Phở ốc: một món đặc sản của thành phố Liễu Châu, ở Quảng Tây, miền nam Trung Quốc.

Hai người cứ như vậy cách cái bàn nhỏ ngồi đối diện nhau, yên lặng không nói gì.

Tống Liên che giấu khụ một tiếng, nỗ lực tìm đề tài: “Tiết tự học buổi tối của học sinh nội trú các cậu mấy giờ bắt đầu?”

“Sáu giờ rưỡi.” Đường Kham Nhất giơ tay nhìn đồng hồ, “Đã bắt đầu rồi.”

“A! Nếu không thì cậu về nhanh đi, tớ ăn xong liền về nhà!”

“Không có gì.” Đường Kham Nhất cười híp mắt nói, “Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Tống Liên máy móc lừa bún, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Đường Kham Nhất đang chơi điện thoại một cái, nội tâm thấp thỏm đoán có phải đối phương phát hiện mình thích hẳn nên muốn uyển chuyển từ chối mình hay không?

“Ăn no chưa?” Đường Kham Nhất thấy Tống Liên dùng đũa sắc mặt khó coi, “Ăn ít vậy à?”

“Không có khẩu vị, ăn không vô.” Tống Liên có chút ử rữ lắc lắc đầu, nhìn Đường Kham Nhất hỏi, “Cậu muốn nói gì?”

Đôi mắt Tống Liên lấp lóe dưới ánh đèn màu trắng, thấp thoáng mang theo ánh nước trơn bóng, giống như muốn khóc, cũng may lúc vừa khai giảng Đường Kham Nhất đã từng hỏi cậu về vấn đề này, lúc đó biểu cảm của cậu trống rỗng, như chú cún con bị mèo hoang đột ngột vọt ra dọa sợ, ngốc ngốc trả lời: “Tớ đâu có muốn khóc đâu.”

Hiện giờ chú cún con ấy cũng là vẻ mặt không hiểu mô tê như thế bị hấn nắm tay dắt đến trạm xe, rồi lại chấp nhất túm lấy Đường Kham Nhất không cho hấn đi nhất định muốn hấn phải nói rõ ràng. Đường Kham Nhất vốn dĩ có chút lùi bước vừa thấy biểu cảm mím môi nghiêm túc của đối phương, cặp mắt xinh đẹp kia chăm chú nhìn mình, cứ như trong mắt cậu chỉ có mỗi mình mình.

Ma xui quỷ khiến, Đường Kham Nhất vốn không định tỏ tình ngay bây giờ, lại cúi đầu khẽ hôn lên khoeo mắt Tống Liên, giọng nói nghẹn ngào lại cố gắng tự trấn định, thấp giọng bày tỏ: “Anh thích em, Tống Liên.”

Đường Kham Nhất từ trước đến nay luôn thích chuẩn bị xong xuôi rồi mới hành động, lần đầu tiên trải nghiệm cảm xúc khẩn trương đến sợ hãi, trái tim đập kinh hoàng cứ như một giây sau là sẽ nhảy ra khỏi cơ thể, tinh thần phấn khởi đến mức tận cùng thế nên lại biến thành bình tĩnh, hấn cứng đờ đứng thẳng, nhìn chằm chằm Tống Liên không muốn bỏ lỡ một chút biểu cảm nào của đối phương, lại sợ hô hấp của mình sẽ khiến người đang ngáy ngốc trước mắt choàng tỉnh vào giây tiếp theo xong rồi cất bước bỏ chạy.

Đường Kham Nhất giải thoát cho góc áo đồng phục của mình đồng thời nắm lấy tay đối phương, sợ Tống Liên phản cảm lời tỏ tình của mình nên chỉ dám nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cậu.

Cổ họng hấn khẽ trượt, muốn nuốt sự sợ hãi mãnh liệt này xuống, dây thanh quản siết chặt đến phát đau, lời nói ra gần như lạc cả giọng: “Em có bằng lòng...”

Sau đó, hấn nhận được quà sinh nhật mà hấn nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Được.” Tống Liên lúng ta lúng túng mở miệng ngắt lời hấn, dùng giọng nói cứ tưởng là rất lớn, nhưng thật ra là nhỏ nhẹ đến mức gần như có thể bỏ qua mà đáp lời.

Sợ đối phương không nghe thấy, Tống Liên nghiêm túc nhìn vào mắt Đường Kham Nhất, ý cười dần dần tràn ngập đáy mắt: “Em nói, được.”

8. Chương 8: Vai Nam Phụ

Sau khi Tống Liên lên đại học liền hào hào hứng hứng chuyển đi ở chung với Đường Kham Nhất.

Khác với Tống Liên luôn luôn chậm nhiệt, thậm chí còn bị người ta dán nhãn quái gở, Đường Kham Nhất quả là mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Lúc tham gia câu lạc bộ, Tống Liên toàn là thỉnh thoảng đến lúc điểm danh thì tới ký cái liền đi, mà thậm chí thật sự không tham gia một tổ chức hoạt động nào. Vì vậy năm hai đại học, lúc Tống Liên bẻ ngón tay thống khổ tính toán đến cùng là phải tham gia mấy cái câu lạc bộ mới có thể vừa thoải mái vừa có thể thu đủ điểm, Đường Kham Nhất lại đang suy nghĩ nên từ chối lời mời của câu lạc bộ nào.

“Đây chính là sự khác biệt giữa người với người nha.” Liêu Giai nộp gần 50 đồng phí câu lạc bộ nhìn Tống Liên nộp gần 100 đồng, phun tào chỉ Đường Kham Nhất nộp có 10 đồng.

“Câu lạc bộ kịch nói có một cái vở kịch mới đang chiêu mộ diễn viên, em có muốn đi thử xem không?” Đường Kham Nhất đem một cốc sữa đường nhét vào trong tay Tống Liên, sau đó đem lọ đường đẩy cho Liêu Giai, “Học tỷ tự mình làm đi.”

“Thầy Đường, ông có thể dạy tui nghệ thuật giao tiếp không?” Liêu Giai chịu trận mà pha sữa đường, “Buổi phỏng vấn của tui lại bị hội học sinh đánh trượt.”

“Vụ này chẳng lẽ không phải vì bà mới năm nhất đến phỏng vấn đã bắt đầu phát ngôn mấy câu kinh thể hãi tục sao?”

“Muốn cơm ở canteen ăn ngon hơn thì tới thức ăn bộ(?), có gì sai.”

Tống Liên đã từ bỏ trị liệu cho bạn thân của mình, cậu theo không kịp suy nghĩ logic của cô.

Tống Liên đổ vào đại học X, cùng trường với Đường Kham Nhất. Điểm của Liêu Giai phát huy có chút không ổn định, đổ vào đại học S, cũng may đều là đại học ở nội thành, cách nhau không xa, có thể thường xuyên gặp mặt, Ngụy Thanh Linh cũng đổ X đại, nhưng mà không ở khoa này, nghe đâu năm ba bọn họ mới có thể lên lớp cùng một khu, Ân Chu Chu đổ vào đại học Z, khá gần với khu của Ngụy Thanh Linh.

Năm lớp 11 Nguyên Khâu Minh bị giáo viên chủ nhiệm của bọn họ phản nản về thành tích môn tiếng anh, bị bắt phải học lại một năm, lúc đó khóc trời gào đất cũng không tránh khỏi vận mệnh trở thành đàn em, bị Liêu Giai túm lấy cười đùa cái danh đàn em ấy một lúc lâu, bây giờ đã có thể mặt không đổi sắc gọi Liêu Giai một tiếng “Học tỷ”, khiến Liêu Giai ghen đến không còn gì để nói phải quay đầu bước đi, năm nay mới lên đại học năm nhất, hơn nữa nghe đâu năm nhất học chuyên ngành ở trong nước, khi lên năm hai sẽ đi du học.

Đường Kham Nhất cười cười, giúp Tống Liên chém một dao: “Lúc bà phỏng vấn mà không nói câu nào, xác suất được trúng tuyển có thể còn lớn một chút.”

“Mấy ngày nay anh phải đến câu lạc bộ kịch nói giúp đỡ chọn vai cùng dàn dựng và luyện tập tiết mục.” Đường Kham Nhất ngẩng ngửa ngón tay Tống Liên, “Có thể sẽ về tương đối trễ, em đi ngủ sớm một chút, không cần chờ anh.”

Đồng hồ sinh học của Tống Liên luôn là mười giờ rưỡi mà không lên giường ngủ liền bắt đầu ngáp tới chảy nước mắt, Đường Kham Nhất có lần cùng cậu đi xem phim điện ảnh, rõ ràng là phim kinh dị, nước mắt người bên cạnh loạch xoạch mà rơi, Đường Kham Nhất cho là cậu đã bị dọa khóc, Đường Kham Nhất tâm tư vốn không đặt trên phim mà thỉnh thoảng phân tâm nhìn lên Tống Liên lập tức dỗ dành người ta “Đều là giả, đừng sợ đừng sợ!” Kết quả Tống Liên vốn đang ôm bụng buồn ngủ bị hấn làm cho tỉnh táo lại chút, cho là Đường Kham Nhất bị tình tiết trong phim dọa đến giật mình, bắt đầu an ủi ngược lại “Đúng đúng đúng, đều là giả đều là giả”, sau đó bọn họ thành công bị cặp tình nhân hàng sau mắng.

“Có thể yên tĩnh chút hay không! Sợ tới như vậy thì đừng xem nữa, hai tên Đại lão gia mà có cần như vậy hay không!”

Từ đó về sau bọn họ đều đứng mười giờ lên giường, Tống Liên bị bắt đi ngủ trước, Đường Kham Nhất có lúc sẽ xem chút sách hoặc phim truyền hình, sau đó mười một giờ tắt đèn, cùng cái người ngủ tới mơ mơ màng màng bên cạnh hôn chúc ngủ ngon một cái rồi ôm nhau ngủ.

Gần đây Đường Kham Nhất về tương đối trễ, Tống Liên tuy rằng thường thường sẽ chịu không được mà lên giường ngủ trước, nhưng ngủ cũng không yên, toàn là nghe thấy âm thanh Đường Kham Nhất trở về mới có thể thoải mái hơn chút. Ban đầu cậu hay chờ ở trên ghế sa lon, nhưng lần nào cũng bị Đường Kham Nhất ôm vào phòng ngủ, cậu vẫn là lơ mơ tỉnh táo, trải nghiệm như thế không khỏi khiến Tống Liên hôm sau lúc tỉnh dậy, nhớ lại đều cảm thấy xấu hổ, cho nên từ đó Tống Liên đều ngủ ở trên giường Đường Kham Nhất chờ hắn trở về.

Vì vậy, ngày đó, khi Đường Kham Nhất trở về, nhìn ánh sáng từ đèn giường bao phủ Tống Liên đang vùi mình trong chăn cùng gối, cảm thấy tâm đều mềm nhũn, hắn lặng lẽ tới vào hôn lên cái trán trơn bóng của Tống Liên, đôi lấy tiếng nỉ non vô thức của đối phương, khóe miệng cứ như vậy mà nhếch lên dễ như ăn cháo, có cổ cũng không áp xuống được.

Tắm nhanh xong Đường Kham Nhất lên giường, Tống Liên cho dù đang ngủ cũng sẽ lăn lộn lộn lộn mà tới đây dựa vào hắn, rất đáng yêu.

Đường Kham Nhất hài lòng ôm lấy Tống Liên ấm áp dễ chịu, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc của đối phương, tạo ảo giác như chú chó cỡ lớn dính chủ, chỉ gặp chủ mới ngoan ngoãn trở lại, khi Tống Liên phát ra một tiếng nghẹn ngào liền tiểu tâm dục dục* mà ngừng tay, chắc chắn rằng đối phương không bị đánh thức mới tiếp tục hành động không biết có tính là quấy rầy giấc ngủ của mình** hay không.

**vô cùng cẩn thận, để qt cho hay*

***của mình ở đây là hành động của mình quấy rầy giấc ngủ của TL, chứ kp “giấc ngủ của mình”*

Thắp đèn ngủm mỹ nhân luôn tạo cảm giác về một vẻ đẹp mông lung, nửa bên mặt của Tống Liên chìm trong bóng tối, che đi những góc cạnh sắc bén của cậu, mặt mày chỉ còn tuấn tú cùng thanh lệ, lông mi nhỏ dài rủ xuống thành một cái bóng, Đường Kham Nhất lại không có thói quen đo lường mi người yêu khi cậu đang ngủ, đành phải quyết định đem cái này bảo lưu thành hạng mục quan trọng khi tỉnh lại sáng mai.

Hắn mở cặp văn kiện ra, nhẹ giọng đọc thành tiếng lời kịch của nhân vật mà mình đóng trong vở kịch nói — — — một vai nam phụ tuyệt vọng mà thống khổ, chen ở giữa nam nữ chính, một ngày nào đó, phát hiện người yêu của mình chỉ là coi hắn làm thể thân khi nam chính không ở đó, nữ chính mà vai nam phụ này yêu tha thiết lại luôn luôn tìm kiếm cái bóng của nam chính trên người mình.

Kịch tình máu chó như vậy, chẳng trách không ai nguyện ý diễn.

Thật sự có người muốn xem à.

Đường Kham Nhất nhẹ giọng đọc kịch bản, nội tâm yên lặng phun tào.

“Anh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là quyết định phải chia tay với em.”

Đường Kham Nhất tưởng tượng ra giọng điệu người nói chuyện, cảm thấy muốn một người có tình yêu bằng phẳng hạnh phúc nói ra những lời này quả thực quá làm người khác khó chịu. Đúng, không có ý khoe khoang gì đâu, chỉ đơn giản là người trong thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt không cách nào hiểu được tâm tình đau khổ của nhân vật mình phải diễn.

“Em luôn luôn xuyên qua anh mà nhìn người khác, em chỉ đang tìm kiếm niềm an ủi từ trên người anh.” Đường Kham Nhất dùng dư quang nhìn bên mặt của Tống Liên đang ngủ say, nội tâm vui sướng đến quả thực đã chậm rãi đem hân nhần chìm, “Anh cho là thấy em vui sướng liền có thể khiến mình quên đi sự bị ai khi làm thể thân này, lại phát hiện việc này khó tránh khỏi khiến anh cảm thấy càng thêm thống khổ.”

Tống Liên lúc ngủ nhìn qua thực ngoan nha, có cảm giác tuổi tác đã nhỏ đi rất nhiều.

“Ngày qua ngày, phần thống khổ này từ từ ép anh tới thở không nổi.”

“Vì vậy anh phát hiện, khởi nguồn của thống khổ chỉ là bởi vì em không yêu anh.”

Tống Liên thật là đẹp mắt nha.

“Cho nên anh nghĩ, tách ra sẽ tốt hơn”

Đường Kham Nhất bĩu môi, nghĩ, muốn nhanh chân đến xem họ có thể lừa gạt được mấy người tới thử cái nhân vật ngu dân này, mấy từ này không khỏi quá làm khó dễ người ta, vừa nghĩ tới hôm nay một vị học tỷ vừa dàn dựng và luyện tập tiết mục vừa không chịu được mà phun tào mạch não tình yêu của hân, liền cảm thấy bản thân có lẽ thực sự không có cách nào diễn nổi.

“Đường Kham Nhất, có thể xin cậu đừng dùng bộ mặt ngọt ngào đó mà đọc lời kịch không? Cậu có thể hơi thương tâm một chút hay không, nha!”

Nhưng là, vừa nghĩ tới người yêu, hai chữ Tống Liên này, đã thấy rất vui vẻ rồi.

Đường Kham Nhất có chút ủy khuất nghĩ.

Tống Liên có lẽ bị hân tập thoại đánh thức, Đường Kham Nhất dừng việc đọc to trái lương tâm, để kịch bản xuống, tắt đèn, ôm người yêu sát vào trong lòng, nhẹ vỗ lưng cậu.

Trong bóng tối, Đường Kham Nhất cảm thấy an tâm mà hôn một cái lên trán Tống Liên, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon, mơ thấy mộng đẹp.”

Hi vọng ngày mai học tử phát hiện hắc không lương ra sân khấu từ thời điểm biệt quá sinh khí.

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Liên: Tui mơ thấy ác mộng.

Tống Liên QAQ: Đường Kham Nhất nhân lúc tui ngủ thì luyện tập nên nói chia tay thế nào.

Editor: Mọi người nhớ cái văn án không, liên tưởng tới đoạn này, à thì, một hiểu lầm đủ hoa lệ nha, tội nghiệp Liên Liên ~~

9. Chương 9: Viết Xong Học Thuộc Lòng

Liêu Giai mở ra ghi chép tám nhắm của ba người họ, Ngụy Thanh Linh tường thuật tình hình thực tế cho cô cùng Ân Chu Chu, đoạn tám phun tào Tống Liên và Đường Kham Nhất tú ân ái đến đau mắt đỏ rõ ràng trước mắt, hồi tưởng lại đều là một lịch sử đầm máu.

Hiện tại ông nói với tui cái tên Đường Kham Nhất nào tràn đầy tình yêu cùng dục vọng chiếm hữu cùng muốn nói chia tay với ông.

Vậy chi bằng ông nói với tui Ngụy Thanh Linh và Nguyên Khâu Minh thực sự hẹn hò.

Hoặc là Ân Chu Chu thoát khỏi kiếp chó độc thân, bỏ cô xuất ngũ gia nhập đại quân phát cầu lương*.

**thức ăn cho chó, đại loại kiểu show ân ái ấy*

Liêu Giai nỗ lực đè nén tâm hồn muốn tào của mình, dùng ưu thế chuyên nghiệp của mình (cũng không có tác dụng gì lắm) giảng đạo nói.

“Tui vẫn cảm thấy chuyện ông hiểu lầm càng có tính khả thi cao hơn.” Liêu Giai cắt điện thoại di động đi, bình tĩnh phân tích, “Ông xem, ông cũng nói lúc đó ông ngủ đến mơ mơ màng màng, có thể là ông nghe lầm, cũng có thể đây chỉ là ông buồn lo vô cớ mơ mộng lung ta lung tung thôi.”

“Chớ để ở trong lòng nha!” Liêu Giai hút một ngụm khí lớn mà khích lệ nói, “Đêm nay tâm sự hết với Đường Kham Nhất đi, nói ra là tốt rồi.”

“Hiểu nhau rất là quan trọng đấy.”

Vậy mà hôm nay Đường Kham Nhất vẫn rất muộn mới trở về như trước. Tống Liên cố nén cơn buồn ngủ, dựa ở trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, trong óc tập luyện xem lát nữa nên mở miệng nói với Đường Kham Nhất như thế nào, làm sao uyển chuyển mà cẩn thận hoàn chỉnh thể hiện tình yêu của mình, để Đường Kham Nhất hiểu rõ, để Đường Kham Nhất có cảm giác an toàn.

Lúc Đường Kham Nhất trở về cậu mơ mơ màng màng mở mắt chào hỏi, lại bị Đường Kham Nhất với dục vọng bảo hộ quá mạnh “quở trách” một trận.

“Nói buồn ngủ* thì đi ngủ sớm một chút, chớ chờ anh.” Đường Kham Nhất xoa xoa tóc của hắn, sờ sờ hắn có chút lạnh lẽo chân mát cá, cho hắn mặc vào cái tất mới ngồi xổm người xuống đánh giá hắn, ầm điều dưới ánh đèn ánh mắt ôn nhu, như là lược đến vừa đúng tiêu đường, tản ra khiến người tưởng hôn một cái mị lực, “Người ngày hôm nay uống rượu?”

**gốc là bị nhốt???*

Hắn thấy trong thùng rác có lon bia, thuận miệng hỏi một câu.

“Ừ, để bạo hơn.” Bây giờ Tống Liên kỳ thực có chút say say, song trạng thái lại vừa đúng, kéo cổ áo của Đường Kham Nhất, “Hôn em đi.”

Thân mật giống như động vật nhỏ, Đường Kham Nhất khẽ cười một tiếng, phối hợp dọn dẹp trước, đỡ mặt và sau gáy Tống Liên, nhẹ nhàng chạm một cái. Tống Liên đã đánh răng, trên người mang theo hương sữa tắm ngòn ngọt — mùi này nghe quá ngọt, quả thực như cái cỏ nhỏ môi(?) di động, quả nhiên so với vị quýt lần trước thì ngọt ngào như vậy thích hợp với đứa nhỏ Tống Liên này hơn, lúc Đường Kham Nhất đi shopping đều cảm thấy như vậy.

Hương hoa tính cái gì, quá mức son phấn dung tục.

Tống Liên không quản bao tuổi, làm gì, đều vô cùng đáng yêu, quả thực phạm quy.

Đường Kham Nhất và Tống Liên nhìn nhau, nụ cười của hai người nếu sót trong mắt người khác quả thực chính là nụ cười của hai đứa ngốc yêu nhau, vậy mà hai người còn tưởng rằng bản thân khắc chế rất tốt.

“Em muốn ăn khuya không?” Đường Kham Nhất tùy ý Tống Liên nằm úp sấp ở trên người mình ôm lấy mình, sợ chân ngồi xổm lâu sẽ tê, Đường Kham Nhất đổi thành tư thế thoải mái hơn chút, ngồi ở trên thảm trải sàn, tiện thể đem Tống Liên ôm xuống khóa ngồi trên chân mình, miễn cho lầy nữa eo Tống Liên không thoải mái.

Sau gáy Tống Liên được xoa nhẵn, tay Đường Kham Nhất còn mang theo cảm giác mát mẻ bên ngoài, lúc đầu Tống Liên còn cảm thấy phần chân, nhưng vì được xoa rất thoải mái, cơn buồn ngủ liền giống như

thuỷ triều kéo tới, gipngj nói liên thanh cũng trở nên nhuyễn dính: “Không ăn, em không đói bụng.”

Vì vậy, Tống Liên như cái đuôi nhỏ theo Đường Kham Nhất vào nhà bếp nấu mì, lúc nhìn Đường Kham Nhất ăn vẫn cứ bị xoa đầu một cái, nhếch hàm hút mì sợi, sau đó ăn một miếng liền thôi “Em đánh răng rồi.”

“Anh biết mà.” Đường Kham Nhất cười xoa xoa mặt Tống Liên, trong giọng nói không tự chủ mang tới chút dụ dỗ: “Cho nên lát nữa phải nhớ đánh răng lại nha.”

“Ồ.”

“Hiện tại anh muốn đi tắm, em cũng muốn đi theo à?” Không biết tại sao, hôm nay Tống Liên vẫn luôn rập khuôn từng bước theo sát mình, lúc rửa chén cũng theo, lúc đánh răng cũng vậy. Đường Kham Nhất một bên cởi quần áo một bên trêu đùa nhìn Tống Liên, “Là có chuyện rất quan trọng nhưng không dễ nói thẳng cho anh biết phải không?”

Nước từ trong vòi hoa sen rơi xuống như mưa tầm tã, Tống Liên ngồi trên ghế đẩu nhỏ che mặt cố gắng làm mình tỉnh táo mình một chút, vừa ngẩng đầu liền thấy Đường Kham Nhất bôi bọt nhấm mắt gội tóc, giọt nước dọc theo cổ hắt qua các múi cơ trượt xuống lồng ngực, ào ào ào rơi vào trên sàn gạch men, chảy về phía miệng ống thoát nước nổi trên mặt nước. Mặt Tống Liên xoạt cái liền đỏ lên, rõ ràng đã từng nhìn qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn lại đều sẽ mặt đỏ tim đập.

Cậu bưng bên tai đỏ hồng của mình, thưa “ạ” rồi mở miệng: “Em thích anh, thích anh nhất.”

“A? Gì cơ?” Đường Kham Nhất xoa bọt tắm trên đầu, nỗ lực trốn mắt nhìn về phía Tống Liên.

“Em thích anh, từ trước tới giờ chỉ thích anh.” Tống Liên khắc phục xấu hổ trong lòng, nghiêm túc tỏ tình.

“Lặp lại lần nữa.” Đường Kham Nhất đem tóc vuốt đến sau đầu, trong màn nước nhìn thẳng Tống Liên, ánh mắt ôn nhu phảng phất như thể một khắc sau có thể chìm chết người.

“Tống Liên nói, cậu ta yêu Đường Kham Nhất.” Có thể là nói một hơi quá nhiều lần nên giới hạn then thừng bị đập đơ rồi, cũng có thể là ánh mắt Đường Kham Nhất tràn ngập mong đợi, Tống Liên hít sâu ra một hơi, đi vào, cách cửa kính của buồng tắm có vòi hoa sen nhận nhận chân chân bộp bộp, “Đặc biệt thích, thích nhất, cũng chỉ thích Đường Kham Nhất.”

“Em vẫn luôn muốn ở cùng anh.”

“Không phải Đường Kham Nhất lại không được.”

Thật đáng yêu quá.

Quả nhiên lời biểu lộ đến từ người trong lòng, mặc cho nghe mấy lần đều sẽ khiến người ta tim đập nhanh hơn.

Toàn thế giới đều phẳng phất vì người trước mắt mà trở nên toả sáng lấp lánh.

Tống Liên lấy hết dũng khí đứng ở trước mặt mình đem tâm ý từng chút từng chút nói ra, ánh mắt kiên định lại sáng ngời, tựa như mặt trời nhỏ trong ngày đông tản ra ánh sáng khiến người lười biếng lại thích ý, lại giống động vật nhỏ không hề phòng bị làm nũng với người, lộ ra cái bụng chỉ muốn người sờ sờ nó. Tống Liên mong đợi nhìn Đường Kham Nhất, chờ Đường Kham Nhất đáp lại.

Đường Kham Nhất sao có thể để cho cậu thất vọng đây.

Anh cũng vậy.

Thích em nhất, Tống Liên.

Đường Kham Nhất phát ra một tiếng giống như là than thở, hần mở cửa kính của buồng tắm có vòi hoa sen ta, một cái tha Tống Liên lên, kéo sát về trong lồng ngực, nước nóng làm ướt áo ngủ vải bông Tống Liên, Đường Kham Nhất như tặng thưởng mà hôn Tống Liên một cái, đổi lấy Tống Liên nhiệt tình hôn trả, giữa lúc môi lưỡi quấn quýt Đường Kham Nhất bắt cần uống mấy ngụm nước tắm.

Này không được.

Hần lau mặt tắt nước, nhìn Tống Liên hô hấp có chút bất ổn, cười xấu xa đề nghị: “Anh nghĩ lát nữa có lẽ em phải cùng anh tắm lại một lần.”

“Không ngại.” Tống Liên cười giảo hoạt, duỗi hai tay ra ôm lấy cổ Đường Kham Nhất, “Rất là vinh hạnh.”

Trong cơn mộng lung buồn ngủ, Tống Liên biết Đường Kham Nhất giúp cậu tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ cho cậu, ôm cậu lên giường. Lần này, Đường Kham Nhất hôn ngủ ngon xong liền tắt đèn.

Thân mật không khoảng cách. Tống Liên vì nỗ lực lần này của bản thân mà tự cho mình một tràng pháo tay*.

**gốc: vẽ lên đại đại câu => tui đoán bừa đấy*

Sau đó cậu nghe thấy Đường Kham Nhất bắt đầu gấp ghềnh trặc trở mà nhẹ giọng luyện tập mấy câu chia tay ngày hôm qua.

Đường Kham Nhất dậy sớm, lia mắt về phía trường ban kịch bản đang lên cơn giận dữ kịch bản, vạ phần

tuyệt vọng.

Bây giờ lúc hắn nói câu chia tay còn có thể nghĩ đến khuôn mặt Tống Liên ngủ không chút phòng bị cùng số lông mi cong dài mà tối hôm qua mình đã đếm tới một nửa.

“Học tử, chị không hiểu.” Đường Kham Nhất bắt đầu nhiệt tình kiến nghị mỗi ngày một lần, “Nhân vật này chị hãy tìm người khác đi.”

“Cậu ngậm miệng ngay cái tên nào chỉ biết yêu này! Đêm nay ở lại khớp lời kịch cho tôi!”

Tống Liên ngủ thảnh đến lúc tự nhiên tỉnh che eo, vạn phần tuyệt vọng.

Làm sao bây giờ, người yêu tui đang tập viết câu chia tay với tui.

Tống Liên từ trước tới nay lần đầu tiên nảy ra ý nghĩ bạn trai mình là một tên ngu ngốc.

Tác giả có lời muốn nói:

Chị gái năm trên: Nếu không phải câu lạc bộ kịch thiếu người, cô sớm muộn gì cũng sẽ đem tên học đệ khốn kiếp Đường Kham Nhất này đá ra khỏi cửa.

Chị gái năm trên: Tại sao năm nay người báo danh ít như vậy! Câu lạc bộ kịch nói của chúng ta rõ ràng là một trong ba câu lạc bộ lớn nhất nha! (gào khóc)

Em gái năm dưới: Năm nay bọn họ đều tới hội học sinh.

Em gái năm dưới: Hội học sinh có Tống Liên QAQ em cũng muốn đi liếm nhan*.

**la liếm người có sắc đẹp, aka đi ngắm trai =]]*

Chị gái năm trên TAT: Đường Kham Nhất lớn lên cũng không tồi nha, nếu như không phải từ sáng đến tối cứ lôi kéo người khác dỗ dành Tống Liên là tốt rồi (gào khóc)

(Bình thường mình vẫn sẽ để là “học tử” và “niên muội”, nhưng đoạn này thuần Việt cho lấy)

10. Chương 10: Ăn Dấm Chua

Liêu Giai hôm nay không có tiết, cho nên lúc Tống Liên gửi tin nhắn hẹn đi chơi cô đồng ý vô cùng sáng khoái, phần chần thay một chiếc váy mới mua, cũng đồng ý giúp bạn cùng phòng lấy cơm.

“Bà muốn ăn cái gì?”

“Bà xem rồi mua là được.” Bạn cùng phòng mạn bất kinh tâm* trượt trượt màn hình điện thoại di động, “Bà ăn cái gì tui ăn cái ấy.”

**không hề để ý*

“Tui đi đây!”

Bạn cùng phòng giương mắt liếc Liêu Giai một cái, nói: “Bye bye, đi chơi vui vẻ.”

Sau đó cô tràn đầy phấn khởi cho rằng nếu đi chơi, ít nhất cũng phải ra khu đại học, nhưng cứ như vậy, trong một ngày trời trong nắng ấm, khí trời sáng sủa, thích hợp ra ngoài vui chơi, cô lại phải tới câu lạc bộ kịch xem dàn dựng và luyện tập tiết mục.

Thời gian tựa như lập tức trở lại những năm cấp hai, cấp ba, khi đó cũng là như thế này, Tống Liên kéo cô đi ngắm Đường Kham Nhất, đồng thời u ám đậm đậm chia sẻ tâm sự thiếu niên của cậu.

Liêu Giai ngồi trong góc phòng luyện tập, mặt lạnh lùng kiêu: Xin lỗi, tui cũng không quá muốn biết.

“Không, chờ chút, ông để tui chỉnh lý dòng suy nghĩ cái đã.” Liêu Giai nói nhỏ bên tai Tống Liên, “Ý của ông là, Đường Kham Nhất quyết tâm muốn chia tay với ông, thậm chí cũng đã nghĩ kỹ sẵn trong đầu rồi, chỉ chờ ngày nào đó thời cơ thích hợp liền đi?”

“Vậy vì sao hắn nói ông thích người khác hở?” Liêu Giai sắp hôn mê luôn rồi, vụ này là cái gì với cái gì đây!

Đầu óc không đủ dùng.

“Tui vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.” Liêu Giai nhìn thẳng bạn thân ủ rũ đến đuôi cũng dường như rũ xuống, nhẹ giọng an ủi, “Ông đã hỏi qua Đường Kham Nhất chưa? Chuyện như vậy sao ông lại vô đoán chứ, không bằng nói rõ ràng với đối phương đi.”

“Lỡ như hắn thật sự muốn chia tay thì sao? Tui vừa mở miệng, hắn liền tiện cơ hội nói ra thì sao?” Tống Liên ngữ khí hạ xuống, thấp thỏm, quả thực như chú chó con tội nghiệp, bị đôi mắt như vậy nhìn, bản tính cay nghiệt bên trong Liêu Giai lập tức ngừng chiến.

Nhưng là mấy chuyện như chia tay, cho dù bạn không mở miệng, người ta cũng sẽ nói ra, chỉ cần họ muốn.

“Ông chờ tui tìm viện quân tham mưu một tí đã.” Liêu Giai lấy điện thoại di động ra gọi cho Ân Chu Chu đọc tiểu thuyết đến kinh nghiệm đầy mình, “Chu Chu đọc qua vô số truyện chia tay gương vỡ lại lành, chúng ta hồi bà một chút đi.”

Đường Kham Nhất học xong tiết buổi sáng, vừa vào câu lạc bộ kịch đã thấy Tống Liên và Liêu Giai tụ tập với nhau, dường như có chuyện nói mãi không hết.

Tình cảm thật tốt nha.

Có một âm thanh ai oán vang lên trong đầu, ghen tỵ thoáng qua như núi băng nắp dưới đáy biển, không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được, như rắn độc thổ tín đang chậm rãi phun trào.

Đường Kham Nhất biết người mình đổ kị từ trước đến giờ luôn là Liêu Giai — thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, người bạn cùng nhau lớn lên, không nói khoa trương chút nào, cuộc sống của Tống Liên vẫn luôn có Liêu Giai, Tống Liên có khó khăn gì, đầu tiên phải tới tìm Liêu Giai thương lượng.

“Nghiêm túc mà nói, chính cung Đường Kham Nhất cũng chỉ là hàng tồn thôiiii”, trích lời phun tào từ bao giờ bao giờ của Nguyên Khâu Minh.

Đường Kham Nhất từ trước đến giờ luôn biết cách đem tâm tình tiêu cực của mình che giấu rất tốt, hẩn và Liêu Giai ngứa mắt lẫn nhau cũng lâu rồi, nhưng vẫn cố nước giếng không phạm nước sông, Đường Kham Nhất chưa bao giờ phê bình kín đáo với bạn bè của Tống Liên, cũng như Liêu Giai chưa bao giờ vì dục vọng độc chiếm của Đường Kham Nhất mà có ý nghĩ chia rẽ đôi tình nhân này.

Hình dung thế nào đây, cả hai cùng biết địa vị của mình và đối phương bất đồng, dù sao một là người yêu, một là bạn bè, nhưng người mình yêu luôn bị người khác hấp dẫn lực chú ý, vẫn là một chuyện rất làm người khó chịu.

Quả nhiên loại chuyện ghen tuông này, nếu không có cách nào ngoảnh mặt làm ngơ, vậy vẫn nên biểu hiện ra, miễn cho có người thực sự đến chọc phá căn cơ. Dù cho Liêu Giai không có ý tiến một bước với Tống Liên, nhưng độ hảo cảm của Tống Liên với người kia vẫn là rất lớn.

Tuyên bố chủ quyền cũng rất quan trọng!

“Ngày hôm nay bà không có tiết à Liêu Giai?” Đường Kham Nhất chen vào giữa hai người, ngồi xuống, thần sắc ôn hoà mang theo thân thiết kéo Tống Liên lại gần mình, “Bữa sáng ăn chưa?”

“Rồi.” Tống Liên ngoan ngoãn trả lời, nụ cười xán lạn nào còn chút u buồn vừa nãy, “Sữa đậu nành uống rất ngon.”

“Vây ngày mai anh lại mua.”

Liêu Giai bị đặt mông chen ra, thần sắc trống rỗng mà nhìn đôi tình nhân dính vào nhau kia, nội tâm sắp hỏng luôn rồi.

Cô thấy Đường Kham Nhất sửa sang lại cổ áo Tống Liên một chút, giống như thị uy mà để lộ dấu hôn nơi xương quai xanh, thấy cậu mịt mờ liếc mắt nhìn mình một cái rồi vội vàng kéo lên, Liêu Giai cảm thấy được bản thân sắp mù luôn.

Tuyệt.

Đây mà là tình hình sắp chia tay à, Tống Liên ông đang đùa tui đúng không!

Liêu Giai nhanh chóng sửa lại biểu tình ngổn ngang của mình một chút, đổi điệu dàng thành trào phúng nói: “Đường Kham Nhất, ông lát nữa còn phải dàn dựng và luyện tập tiết mục, vậy tui và Tống Liên sẽ không quấy rầy nữa, bọn tui đến chào ông thôi.”

“Nếu như bà có việc gấp thì cứ đi trước đi.” Đường Kham Nhất ngoài cười trong không cười quay đầu, “Nào có chuyện quấy rầy hay không, Tống Liên có thể ngồi chơi với tôi, tôi đã rất vui vẻ rồi.”

Bà già nó chứ! Nhắc khéo bà đây đừng làm kỳ đà cản mũi nữa sao?! Tâm lý tiểu nhân của Liêu Giai hận không thể lập tức xắn tay áo lên đánh một trận với Đường Kham Nhất! Cái tên tâm cơ boy này!

(Nói cứ như là bà có thể đánh thắng ngta ý:))

“Ai nói vậy.” Liêu Giai ngắt lời, âm giọng quái gở nói.

“Đúng rồi, lần này anh diễn nhân vật nào.” Thật sự là cảm thấy bầu không khí lúc này quá mức kỳ quái, Tống Liên mở miệng ngắt lời, “Anh còn chưa có kể cho em đâu.”

“A.” Đường Kham Nhất có chút khó khăn, chủ yếu do nhân vật này hẳn không quá muốn diễn, tìm được cơ hội liền sẽ gặp chủ tịch câu lạc bộ để thoát thác, “Chỉ là vai khách mời, một nam phụ đầu óc không dùng được.”

Nếu kẻ mà người trong lòng mình thích là người khác, mà không phải mình, dù thế nào cũng phải nghĩ tất cả biện pháp để đối phương thấy mình là tốt nhất.

Thê thê bi bi đem đối phương đưa đến trên tay tình địch, rồi lại còn chúc phúc, chỉ sợ đối phương không biết mình có bao nhiêu đáng thương, vậy không khỏi quá mức lỗ vốn* rồi.

**góc: làm kêu*

Người bình thường đều sẽ không Bạch Liên hoa như thế.

Khi đã biết rõ tình huống đào góc tường không thể xảy ra, nói ra mấy câu như vậy có vẻ như bản thân đang kính dưng, thực tế chỉ khiến người khác buồn nôn.

Thấy Đường Kham Nhất không muốn nói nhiều, Tống Liên cũng không tiện nói thêm gì.

“Đường Kham Nhất cậu rốt cuộc đã tới!” Chủ tịch câu lạc bộ gầm lên giận dữ, lại như mấy bà cô hay cầm gậy đập uyên ương trong xã hội cũ, lôi kéo Đường Kham Nhất mặt đầy vô tội, cô thân thiết ngọt giọng chào hỏi với Tống Liên, nói mượn Đường Kham Nhất dùng tạm một chút, chỉ cần Đường Kham Nhất khớp xong thoai liền để Châu về với Phố*.

**????*

“Học tỷ, chị sao lại hai mặt vậy.” Đạo này Đường Kham Nhất bị học tỷ của mình trực tiếp hành hạ đến khổ không thể tả.

“Cậu nếu được nhiều người yêu thích như Tống Liên thì tui cũng tốt với cậu nha.” Học tỷ nhỏ giọng hung ác nói, “Ngày nào đến không làm người tức thì lại ngược cún*.”

**cẩu FA ấỵ*

“Cho cậu một buổi sáng, lúc khớp thoai xong rồi thì tha hồ cùng Tống Liên tình chàng ý thiếp.”

“Vương mẫu nương nương” “bình” một tiếng đóng cửa phòng lại.

Đường Kham Nhất bị bắt tới phòng học nhỏ bên cạnh, thấy bảo là đặc huấn một mình, Tống Liên cười dịu dàng chấp tay với Đường Kham Nhất rồi hẹn ăn trưa, nhìn bóng lưng Đường Kham Nhất rời khỏi phòng luyện tập, độ cong khóe miệng Tống Liên dần dần biến mất.

Liêu Giai vốn là vì miệng pháo không đấu lại Đường Kham Nhất, bị oán đến á khẩu không trả lời được nên không vui lắm, câu nói tiếp theo của Tống Liên lại khiến cô sợ đến giật nảy mình một cái, đầu óc trống rỗng.

“Bà nói xem, quan hệ Đường Kham Nhất và học tỷ của anh có phải quá tốt rồi hay không.” Cuối cùng đầu mày cuối mắt của Tống Liên nhìn theo hướng Đường Kham Nhất rời đi, ngữ khí xa xôi, “Anh sẽ không thích học tỷ chứ.”

Liêu Giai: -_-#

Ông sao có thể đối mặt với dấu hôn trên người mình mà nói ra những câu thế này!

Hai người tối qua kịch liệt như vậy, ông lại còn thấy có khả năng đối phương thay lòng?

Thế giới tình nhân nhỏ của mấy ông bị điên rồi sao? Tùy tiện ai cũng có thể trở thành kẻ địch của mấy ông sao? Mấy ông sao có thể bắt được ai liền ghen với người đó. Bọn tui chỉ là vài người qua đường vô tội thôi nha!

Van cầu mấy ông, buông tha cho bọn tui đi.

Bọn tui không hề mong muốn có tên tuổi trong cổ sự của mấy người.

“Tui mệt rồi, ông tìm chỗ khác phun tào đi.”

Liêu Giai bị tọng đầy một họng thức ăn cho chó ăn, nội tâm vô cùng bình tĩnh, thậm chí không có một tia dao động.

Tác giả có lời muốn nói:

Bạn cùng phòng: Bà đi chơi nửa ngày lại chỉ mang một thùng mì ăn liền về cho tui?

Bạn cùng phòng: Bà thành thật khai báo đi, buổi trưa bà ăn gì?

Kỳ đà cắn mũi Liêu Giai TAT: Thức ăn cho chó

Liêu Giai: Tui hận Đường Kham Nhất!

11. Chương 11: Đút Ăn

“Dựa theo tiểu thuyết, đây chính là tra công tiện thụ đang giằng co.” Ân Chu Chu chậm rãi nói, “Đường Kham Nhất lãnh khốc vô tình nói chia tay, với việc Tống Liên lấy lòng các kiểu lại làm như không thấy, thậm chí xem thường hành động níu kéo của cậu, mà Tống Liên đối với hắn khẳng khẳng một mực, cam tâm tình nguyện yên lặng trả giá, sau đó rốt cục có một ngày Tống Liên nhận ra tất cả chỉ là phí công, vì vậy quyết định buông tay, rời đi, mà lúc này Đường Kham Nhất mới hoàn toàn tỉnh ngộ, liều mạng cầu được Tống Liên tha thứ.”

“Chính là motif* quen thuộc này.”

**gốc: hệ thống bài võ*

“Dựa vào cái gì!” Liêu Giai nhập hồn vào cảnh tượng kia, suy nghĩ một lúc, quả thực bị chọc tức đến giận sôi lên.

“Tổng Liên tốt như vậy, căn bản không thiếu người yêu thích cậu ấy, muốn đổi tốt với cậu ấy!”

Vừa nghĩ tới Tổng Liên sẽ vì giữ lại Đường Kham Nhất mà uỷ khuất làm thiếp, Đường Kham Nhất còn dám bắt Tổng Liên xem sắc mặt mà sống, Liêu Giai liền muốn đánh người.

“Đường Kham Nhất nếu thật sự nói chia tay, bà đây nhất định sẽ đại chiến ba trăm hiệp với hắn!”

“Vâng vâng vâng, xin ngài bớt giận.” Ân Chu Chu an ủi Liêu nữ sĩ có ý thức bảo hộ quá khích, không biết có con bạn thân bao che như thế, Tổng Liên đến cùng là may mắn hay là bất hạnh.

“Đều chỉ là tiểu thuyết viễn vông thôi.” Ân Chu Chu cắn ống hút, “Hơn nữa, tui thấy hai người họ cũng không giống như sắp chia tay nha.”

“Đỉnh lấy nhau trước sau như một, mắt tui muốn mù luôn.”

Ân Chu Chu nhìn Tổng Liên ngồi ở bàn bên cạnh trêu mèo, còn cả Đường Kham Nhất cực kỳ vui mừng nhìn chăm chăm Tổng Liên không chớp mắt, còn Liêu Giai và cô đơn độc ngồi một bàn.

Ngồi bên cạnh là một cặp tình nhân, trời mới biết đến cả trà sữa cô cũng nuốt không nổi.

Một chú mèo con lông ngắn bóng loáng nhẹ nhàng kêu, chậm rãi chuyển qua ngồi xuống bên cạnh Đường Kham Nhất, nghiêng đầu cà cà cùi chỏ của Đường Kham Nhất, Đường Kham Nhất khẽ cười gãi gãi cằm của nó, mèo con híp mắt phát ra tiếng ngáy trầm thấp, lúc Đường Kham Nhất thu tay lại liền ôm lấy ngón tay hắn.

Tổng Liên khẽ cười thành tiếng.

Vài con mèo bên cạnh cậu đều là bị Đường Kham Nhất lừa gạt đẩy đến trong lòng.

Có người, chính là với việc chăm mèo ra sao một chữ cũng không biết, lại cứ đoạt được ân sủng của sếp; lại có người, cho dù lúc thường thành thực dùng kỹ xảo lấy lòng mèo thể nào, lại không chiếm được một cái ngoái đầu.

Thể chất Đường Kham Nhất dường như rất hấp dẫn với động vật nhỏ, bình thường mèo hoang trong sân trường tuy rằng cũng có vài con gan lớn không sợ người lạ, vẫn để mọi người xoa đầu vài cái, nhưng phần lớn vẫn rất nhát gan, gặp người liền trốn, nhưng mỗi lần cậu cùng Đường Kham Nhất tản bộ đều sẽ có vài chú mèo ngọt thanh kêu lên, chui ra từ bụi cây, thân thiết cọ cẳng chân, đuôi xù ôm lấy chân hắn làm nũng cầu xoa xoa.

So với lúc cậu đi đường một mình chỉ có thể nhìn mấy đôi mắt trong bụi cây, vừa lại gần chúng liền xoạt một cái chạy xa xa, đãi ngộ thật hoàn toàn khác nhau.

“Muốn ôm nó một cái không?” Đường Kham Nhất sờ lên lông ngắn của mèo con, tư thế như Tống Liên chỉ cần nói được, liền lập tức đem con mèo mập này đưa tới, “Lông nó thật dày ha.”

Mèo con lông ngắn màu xám lại trông như thỏ lông dài, theo ngón tay vuốt vuốt hiện ra ánh xanh xám đẹp dễ lòng lấy, lúc bị xoa bụng liền mạng uốn éo cái mông, muốn thoát khỏi ôm ấp.

Tống Liên lắc lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng gỡ tai con mèo cam* trong lồng ngực, mèo cam vừa mập lại lớn, tốt tính mà run lỗ tai một cái, cuộn tròn lại thành một đoàn, ở trên đùi ấm áp dễ chịu, như đắp một tấm thảm len. Tống Liên nhấp một ngụm ca cao nóng, nhìn trong chén mìt mờ sương khói, có chút muốn nếm thử cà phê của Đường Kham Nhất.

**gốc: quýt miêu*

Đường Kham Nhất lại nhớ tới lúc mới vừa vào đại học mang Tống Liên đi lưu loan(?), bộ dạng Tống Liên thấy mèo muốn sờ lại sợ đem mèo dọa mất vô cùng đáng yêu.

“Muốn sờ một cái thử không?” Đường Kham Nhất nhắc chân trước của mèo lên ôm vào trong ngực, mèo con khẽ giãy giụa đạp chân kêu meo meo, Tống Liên rõ ràng đầy mặt khát vọng lại vội vàng kêu Đường Kham Nhất đem mèo thả xuống.

“Bản. Anh mau thả xuống!”

Cũng không biết ai ngày nào cũng mang mấy bao thức ăn đem cho mèo, còn lén lút học tiếng mèo kêu.

Đường Kham Nhất vốn thái độ xoàng với mèo, từ đó bắt đầu mỗi ngày như đánh thẻ, sinh hoạt chăm mèo*, rốt cục sau khi thu phục được hết mèo trong vườn liền bắt đầu mỗi ngày cơm nước xong đều mang Tống Liên cố định tản bộ tiêu cơm ở đây.

**gốc: đầu uy- cho ăn, dứt ăn*

Tống Liên lần nào nhìn thấy mèo con chó con hai mắt đều sáng lấp lánh, là đứa nhỏ chỉ cần có thể len lén xoa hai cái đã cực kỳ vui vẻ, cực kỳ dễ thỏa mãn.

Đường Kham Nhất chống cằm, nghĩ: Tôi cũng là một người cực kỳ dễ thoả mãn nha.

Chỉ cần Tống Liên cười với tôi, trong mắt chỉ thấy tôi, tôi cũng đặc biệt vui vẻ.

“Bọn họ có phải quên mất chúng ta cũng đang ở đây hay không.” Ân Chu Chu chột chột Liêu Giai nhỏ giọng hỏi, “Hay bọn mình lén lút đi trước đi.”

Sau khi có tiếng chuông gió trên cửa kính, điện thoại di động Tống Liên rung vài cái, liên tục như là có người gọi điện tới.

Tống Liên liếc mắt nhìn Đường Kham Nhất hờ hững khuấy cà phê, mở khoá điện thoại di động ra.

(Tui và Chu Chu đi trước.)

(Chu Chu nói, ông đạo này phải làm nũng với Đường Kham Nhất nhiều hơn, chiều hấn vui lòng.)

(đương nhiên là, nếu như đã vậy rồi mà hấn vẫn muốn chia tay)

(Thì đừng do dự, không có gì không buông bỏ được, lập tức đá hấn!)

(loại tra nam này giữ lại làm gì, ăn tết à?!)

Ân Chu Chu: (hay là các cậu trước hết bắt đầu từ việc dứt bánh ngọt cho nhau? Bánh của hai người đều chưa động tới kìa.)

Tống Liên cất điện thoại di động đi, gương mặt nhìn thấy ánh mắt hỏi ý của Đường Kham Nhất, mặt phạch một cái liền đỏ.

Làm nũng.

Làm nũng.

Làm nũng.

Cậu tự thôi miên tâm lý của mình, hít một hơi, nỗ lực quên đi cảm giác nóng đến cháy tai lúc này, run run rẩy rẩy gọt tay xắt một miếng bánh ngọt, nhớ lại mấy hình ảnh trong ký ức trước đây, nhỏ giọng nói: “Muốn ném thử không?”

Đường Kham Nhất ngẩn người, ăn một miếng.

Xưa nay chưa từng làm vậy ở nơi công cộng, Tống Liên hắng giọng một cái, nói: “Em cũng muốn nếm thử của anh.”

Đường Kham Nhất đem việc bản thân không cách nào động tới đồ ngọt đầy bào dĩ vãng.

Tống Liên mặt đã nóng cháy, may là chỗ bọn họ ngồi chính là ở trong góc, bốn phía có bồn hoa che chắn, chỉ cần không ai cố ý nhìn bọn họ, sẽ chẳng hề bắt mắt.

“Anh, anh dứt em có được hay không?”

Đường Kham Nhất có chút không hiểu tại sao bạn trai ngại ngần da mặt mỏng của mình lại đột nhiên lớn mặt hơn.

Bất quá hẳn rất thích là được rồi.

Đường Kham Nhất một tay chống cằm, một tay giơ miếng bánh ngọt ngào, nhìn Tống Liên ôm mèo đưa đầu cắn từng miếng từng miếng, lại thường xuyên lo lắng sô cô la giòn rụm bên ngoài rơi xuống, muốn ăn vui vẻ cũng không được, thỉnh thoảng lại giương mắt nhìn lên mình một chút.

Quai hàm phình lên, miệng nhai nhai nỗ lực muốn tăng nhanh tốc độ, lúc nuốt xuống một miếng lớn cuối cùng lại không cẩn thận liếm phải ngón tay Đường Kham Nhất, cậu ngẩng đầu xin lỗi, nhưng vì miệng nhét đầy nên lúng búng không rõ.

Tại sao lại có bé trai vừa dễ thẹn thùng lại vừa đáng yêu như vậy ha.

Đường Kham Nhất đem ngón giữa dính sô cô la liếm sạch sẽ, đáy lòng một mảnh mềm mại.

Hắn ít nhiều có thể cảm nhận được lúc đầu uy tâm tình bị manh chết rồi.

“Còn muốn ăn gì nữa không?” Đường Kham Nhất vui vẻ dò hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Ân Chu Chu một cước đạp bay cầu lương, cũng dắt tay Liêu nữ sĩ rời khỏi hiện trường đang phát cầu lương.

Ân Chu Chu: Ông mù hay là tui mù? Cái này mà gọi là điếm báo chia tay?

Ân Chu Chu: Ông đừng có hòng bắt nạt tui chưa yêu bao giờ!

12. Chương 12: Chia Tay

Đường Kham Nhất hẹn bạn tốt của hắn đi chơi, Nguyên Khâu Minh vô cùng phấn chấn ra cửa, song sau đó lại phát hiện lần này chỉ có hai đại lão gia bọn họ.

“Vậy đi chơi bóng không?”

Đường Kham Nhất nhìn chằm chằm thẳng anh em lấy lựa không biên giới của mình, phát hiện Nguyên Khâu Minh tuần trước mới vừa bị người ta đá lại không có chút đau khổ thất tình nào, trái lại như Huskies không còn vòng cổ trời buộc, hận không thể lập tức vắt chân lên cổ chạy ào ra ngoài.

“Không đi.” Đường Kham Nhất tâm mật đem Nguyên Khâu Minh kéo tới nhà mình.

Tính đến hôm nay, đã hai buổi tối Tống Liên không trở về.

Đường Kham Nhất đã hai ngày không được ngủ ngon.

Màu mắt quạ xanh đem uể oải hiện dưới mắt hắn.

“Tống Liên đã hai ngày chưa về đây, mà em ấy lại tự về nhà mình.” Chuyện tình yêu không như ý lại hoàn toàn không biết vấn đề ở chỗ nào, Đường Kham Nhất bắt đầu tỏ khổ với Nguyên Khâu Minh, đồng thời hy vọng có thể lý giải mọi chuyện từ đầu chí cuối — đương nhiên, chẳng thể gửi hy vọng rằng thằng anh em tốt này có thể đưa ra vài kiến nghị — Nguyên Khâu Minh chỉ có kinh nghiệm bị đá phong phú, chứ chuyện chữa trị tình yêu này phỏng chừng chẳng có tác dụng gì đáng nói, ở phương diện này còn chẳng bằng Liêu Giai độc thân nhưng kinh nghiệm dày mình đâu.

“Rõ ràng mấy hôm trước vẫn còn tốt, thậm chí còn thường xuyên dính lấy tui, quay qua tui cười đến vừa ngọt vừa đáng yêu.”

Da mặt Tống Liên luôn luôn mỏng, lại thường xuyên đang TV đột nhiên hôn mình một cái, ôm ôm gối hỏi mình có muốn ăn đồ ăn vặt hay không, trước đó cậu đã tự mình đi siêu thị mua một đồng ăn.

Đường Kham Nhất còn có thể nào bỏ ra bộ dáng Tống Liên đẩy xe đẩy nhỏ chọn lựa hàng hoá trên kệ.

“Hơn nữa nhé, cậu ấy rõ ràng lúc thường cũng không làm cơm, tuần trước còn làm đồ ăn tiện lợi* cho tui.”

**chắc là đồ ăn liền*

Bên trong đều là đồ ăn hần yêu thích, làm rất dụng tâm.

“Còn có hôm kia, nha!” Đường Kham Nhất nghĩ tới điều gì, xung quanh đều phẳng phất như có màu hồng phấn nổi trôi mà mắt thường cũng có thể nhận ra, tình yêu vô hình hun cho Nguyên Khâu Minh chua tới đau cả não.

Nguyên Khâu Minh lột vỏ quýt, lại bị chua đến giật cả mình.

“Quýt này là tuần trước cậu ấy chọn, mỗi quả đều chọn rất nghiêm túc, vừa tra baidu* xem chọn quýt nào thì ngon vừa ngửi thử từng quả một.”

**gốc: bách khoa*

Đường Kham Nhất cười đến ôn nhu lại vui vẻ, rất giống bố mẹ khoe khoang bé con đang học mẫu giáo nhà mình giỏi ca giỏi múa —— nhưng chúng ta đều biết trình độ vũ đạo của trẻ con ở độ tuổi này, “Còn có cả buổi và táo tây, ông muốn ném thử không?”

Không khoẻ tí nào.

Nguyên Khâu Minh lạnh lùng phun hoa quất trong miệng ra, hần đã khá rõ ràng tại sao lúc học tỷ nói tới Đường Kham Nhất đều lắc đầu.

Hần nhất định phải giải thích rõ ràng cho học tỷ một chút, không phải thằng con trai nào rơi vào ái tình đều khó diễn tả bằng lời như thế.

Từ sáng đến tối cứ thích khoe khoang người yêu, tạm thời người Đường Kham Nhất quen biết cũng chỉ có họ, bà thấy đó, Tống Liên cũng không ngày nào miệng cũng chỉ có thể giới hường phần của cậu và Đường Kham Nhất.

(Sai quá sai, bé Liên lại chả suốt ngày lải nhải)

Ông thấy người ta một chút cũng không mất bình tĩnh kia, ông học tập người ta đi kia!

“Cái con Baidu nào thế, tui giúp ông report nó.” Nguyên Khâu Minh chua tới đau cả răng có lòng tốt lo lắng cho huynh đệ, đề nghị.

Đổi lấy ánh nhìn chăm chăm chết chóc của huynh đệ tốt.

“Ngài tiếp tục.” Trọng sắc khinh bạn! Nguyên Khâu Minh yên lặng phỉ nhổ, sắc mặt không đổi lột một quả quýt khác.

“Thế nhưng, hôm trước, tui vốn đang tập thoại cho câu lạc bộ kịch nói, Tổng Liên tỉnh dậy đột nhiên nói “Được” với tôi.” Đường Kham Nhất mở một lon bia giải sầu, nhấp một ngụm lại bị bọt khí mãnh liệt ngộp đến ngực, “Tôi vốn đang không hiểu cậu ấy có ý gì.”

Hắn* nuốt quýt xuống, nụ cười từ từ biến mất.

**hắn ở đây là Nguyên Khâu Minh*

“Mãi đến tận ngày hôm sau lúc tôi dàn dựng và luyện tập tiết mục mới phát hiện ra lời tôi nói là “chia tay”.”

“Mà cậu ấy lại đồng ý.”

Đường Kham Nhất ủy khuất đến viền mắt đều đỏ lên: “Chờ lúc tôi trở lại, cậu ấy đã về nhà.”

“Không phải cái nhà này, là trong nhà của ba mẹ cậu ấy.”

“Cậu ấy còn đem tui kéo đen.” Đường Kham Nhất trừng Nguyên Khâu Minh, một ý nghĩ buồn khổ dần dần hình thành trong đầu, “Ông nói xem, có phải cậu ấy đã sớm muốn chia tay với tui, hết thấy lời ngon tiếng ngọt trước kia, kỳ thực chỉ giống như bữa tối cuối cùng.”

Tui cảm thấy hoàn toàn không phải đó. Nguyên Khâu Minh há miệng, nhưng lại cảm thấy nếu người trong cuộc có ý nghĩ này, vậy hẳn một người ngoài đảm chiêu suy nghĩ cũng không ra sao.

“Tại sao chứ, tôi thích cậu ấy đến vậy.” Đường Kham Nhất cắn chặt hàm dưới, nửa ngày sau, cổ nén cái mũi chua chua, thấp giọng nói, “Cậu ấy vẫn luôn trốn tránh tôi, tôi không thấy được cậu ấy, không cách nào giữ cậu ấy lại, cậu ấy vậy mà ngay cả lý do chia tay cũng không nói với tôi.”

“Cậu ấy đang phân rõ ranh giới với tôi.”

Quảng cáo TV tổng nghệ đã kết thúc, trong phần mở mang nháo nháo nhiệt nhiệt, người chủ trì nói pha trò nói, nhưng Đường Kham Nhất một chút sức lực để cười cũng không có, hắn ngay cả ngẩng đầu cũng không còn sức.

Mà hắn bây giờ rất cần một chút cổ vũ —— tỷ như kỳ sự tình thật sự cũng không bết bát như thế.

Nguyên Khâu Minh từ đầu chí cuối đều bị tước quyền phát ngôn rồi cuộc có cơ hội mở miệng, hắn gãi đầu một cái, đột nhiên cảm thấy nhóm bạn gái trước kia dứt khoát nói chia tay còn có thể làm bạn nè thật sự

là quá tốt.

Sao lại nhiều chuyện như vậy chứ.

“Ày ——” hần trầm ngâm, trong lòng nhanh chóng soạn sẵn ý nghĩ trong đầu, cũng cẩn cẩn dực dực thử thăm dò, “E rằng mọi chuyện cũng không có bất cứ như ông tưởng. Nếu không ông hợp tác với người bên cạnh Tống Liên xem? Ông hỏi Liêu Giai một chút đi.”

Sau khi hai người chia tay, Liêu Giai là người vui vẻ nhất, mỗi lần tới nhà ăn gặp hần, Liêu Giai đều sẽ ném đến một cái ánh mắt khiêu khích, vừa hát vừa đi qua, nếu không phải biết hai người này không mà cũng không thích lẫn nhau, hần còn suýt nữa nghĩ rằng tại Liêu Giai liều mạng xúi bẩy Tống Liên chia tay.

“Bả còn kém nước vỗ tay khen hay thôi.” Đường Kham Nhất cười nhạo một tiếng.

Nguyên Khâu Minh có chút không thể nhìn nổi cảnh thằng bạn tốt của mình rơi vào thất tình, EQ hiếm khi login cũng nhắc nhở hần lúc này không nên nói “Trời đất này thiếu gì cây cỏ”, nếu không có lẽ đã bị đánh một trận ngay tại chỗ.

Đường Kham Nhất đánh người quá đau, từng cú đấm thấu thịt.

Từng cùng Đường Kham Nhất kéo bè kéo lũ đánh nhau Nguyên Khâu Minh nuốt xuống một múi quýt chua, trong lúc hàm răng chua xót lại nếm được một chút trong veo —— ăn có chút ngon nha.

“Vậy tui giúp ông hỏi thăm một chút ha?” Nguyên Khâu Minh một cái một mảnh, không tim không phổi nói, “Ông chờ một chút, tui đây liền hỏi Liêu Giai thử xem.”

Đường Kham Nhất lộ ra cái biểu cảm kiểu “Sớm nên như vậy”.

Sâu sắc cảm thấy thật máu chó, Nguyên Khâu Minh tặng hần cái lườm nguýt, chợt mở tin nhắn của Liêu Giai.

Sau ba phút, Nguyên Khâu Minh khuôn mặt ngây ngốc quay đầu nhìn Đường Kham Nhất đang nấu ăn trong phòng bếp, khô khốc khó khăn nuốt ngụm nước miếng, vừa run vừa nói: “Liêu Giai nói, là ông muốn chia tay trước.”

Dao phay cắm phập vào trong quả bí đao, Đường Kham Nhất quay đầu, nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối, lộ ra cổ ngọt ngọt sắp bạo phát.

Đường Kham Nhất hít một hơi thật sâu, lúc hoàn toàn xoay người trên mặt mang nụ cười nhẹ, tình cảnh này đặc biệt khiếp người.

Tiếng cười khàn khàn truyền đến bên trong màng nhĩ Nguyên Khâu Minh, “Tôi muốn chia tay?”

“Đừng để cho tôi biết là ai nói lung tung.”

Tác giả có lời muốn nói:

Liêu Giai: Tra nam! Phụ lòng người ta!

Đường Kham Nhất: Tui không phải! Tui không có!

Liêu Giai: Đáng đời bị đá!!!

Nguyên Khâu Minh: Lời này tui rất không thích nghe ==_=_

13. Chương 13: Dấu Hiệu Tái Hợp

Kết thúc đàm phán song phương, Ngụy Thanh Linh cảm thấy trong chuyện này mình cực kỳ ngu xuẩn, lại càng đừng nói đến mạch não của người trong cuộc.

Không hề muốn dây vào tí nào.

Tình nhân cãi nhau, cún cũng ghét bỏ.

Quả thực lãng phí sự thông minh của tui.

Tống Liên: (tui nên làm sao già lại bạn trai cũ một lòng muốn chia tay đây?)

Đường Kham Nhất: (bà giúp tui nghĩ cách tách Tống Liên và Liêu Giai ra với.)

Ngụy Thanh Linh đợi đến sau khi tan học mới không nhanh không chậm trả lời.

To: Tống Liên: (ông cần duy trì trạng thái một thân một mình, không nên lại gần người khác phái quá, kể cả Liêu Giai.)

To: Đường Kham Nhất: (đã xong.)

Vì vậy, giờ cơm tối Đường Kham Nhất thành công giữ được Tống Liên đang ăn cơm một mình.

Tống Liên lặng yên quy củ và cơm, thấy sau khi ngồi xuống hẳn cứ muốn nói lại thôi, ánh mắt mong đợi liền chuyển thành oan ức.

Là ai nói chia tay vậy.

Vì sao lại cứ như tui mới là người làm chuyện xấu vậy.

Đường Kham Nhất bị đôi mắt ngập đầy hỏa khí này đâm đến xì hơi, ngữ khí không tự chủ mà chậm rãi hơn, mang theo chút dụ dỗ: “Hôm nay cùng về nhà với anh có được không?”

Tống Liên cảm thấy Ngụy Thanh Linh thực sự quá thần kỳ.

Thế nhưng bây giờ cậu không thể đáp ứng liền luôn.

Lúc mới chia tay, bạn không thể luôn chủ động liên hệ đối phương, cũng không nên luôn dính lấy hẳn, cần tận lực giữ một khoảng cách nhất định.

Bạn nên đổi một kiểu thân phận khác, dùng một tâm thái khác để trò chuyện với đối phương, ví dụ như, bạn bè.

Nhưng mà tui muốn cùng Đường Kham Nhất về nhà.

Tống Liên nghiêm mặt, vừa chột chột bát cà rốt, vừa tưởng tượng cách mình ở chung với Liêu Giai, nếu Liêu Giai mời mình tối nhà bà ngủ ——

“Không.” Cậu nghiêm túc nhìn Đường Kham Nhất, “Như vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt với anh đó.”

Đường Kham Nhất:???

Đường Kham Nhất bắt đầu suy nghĩ tại sao mang bạn trai cũ về nhà để ổn định tình hình trước rồi tìm cơ hội hợp lại sau thì có cái ảnh hưởng gì không tốt.

Lẽ nào Tống Liên quyết định chia tay thật rồi, cả cơ hội quay lại cũng không cho mình?!

Cho nên quả nhiên là rất lâu trước kia cậu ấy đã dự định cùng mình tách ra?

Đường Kham Nhất hít sâu một hơi, nỗ lực áp chế chất vấn ác liệt đã vọt đến bên miệng, dùng ngữ khí hòa hoãn nói: “Nhưng anh muốn thảo luận với em một chút, anh cảm thấy giữa hai chúng ta có hiểu lầm.”

Tống Liên nhớ tới mấy đề nghị của những cặp tình nhân từng ly hợp mà mình xem trên diễn đàn tình cảm:

—— nếu như hai người vì một mâu thuẫn mà dẫn đến chia tay, không bằng trong lúc song phương tỉnh táo, tâm tình ổn định, công bằng lắng nghe những chuyện mà cả hai quan tâm nhất, sau khi cùng nhau lý giải, mới có thể giải quyết cái mâu thuẫn này.

Tống Liên tự nhận bản thân bây giờ đang rất bình tĩnh, cũng không đến nỗi phiền muộn tới khóc lên như mấy ngày trước.

Thế nhưng trước cái vẻ mặt ôn nhu của Đường Kham Nhất này, đáy lòng vẫn nổi lên chút ảm ức, từ ngực một đường lan thẳng đến khoang mũi.

Vì phòng ngừa lát nữa lỡ may không kèm được, quay qua ủy khuất chỉ trích Đường Kham Nhất, khiến cho con đường hợp lại của hai người vốn gian nan lại càng như chó cắn áo rách, Tống Liên nói: “Em đi mua một cốc sữa nóng. Anh dùng đồ uống lạnh được không?”

“Anh đi cho.” Đường Kham Nhất xoa xoa đỉnh đầu Tống Liên, uể oải dần dần dâng lên.

Tống Liên nhuộm màu tóc mới, màu nâu đỏ, khiến cho làn da trắng nõn càng khiến người ta yêu thích không thôi, hôm nay cậu mặc sơ mi màu trắng, vạt áo rộng lớn phủ trên cặp chân dài bên trong chiếc quần bò xanh, cả người tinh tế gầy yếu, tràn đầy cảm giác thanh xuân, như là chàng nam chính đi ra từ tiểu thuyết của thiếu nữ. Chỉ là mua một cốc trà sữa, vậy mà lúc Tống Liên đem khay thức ăn của hai người trả về nơi thu gom xong, cậu đứng trước cửa cửa hàng trà sữa một lát đã bị một đồng con gái vây quanh, các nữ sinh ngập tràn phấn khởi mà tám nhảm, mấy cô tuổi còn nhỏ, vừa nhìn đã biết là tân sinh, thậm chí còn đánh bạo muốn xin cách liên lạc với Tống Liên.

Thật được hoan nghênh.

Đường Kham Nhất đè nén cảm giác không thích trong lòng, đi vào đem cốc trà sữa nóng nhét vào đôi tay có chút lạnh nhe băng của đối phương, như thị uy mà nhẹ giọng nói: “Sữa nửa đường*, có được không?”

**gốc: nãi nếp bán đường:))*

Đôi mắt Tống Liên vừa lớn vừa sáng, tâm tình của hắn có vẻ tốt hơn không ít so với vừa nãy, (được nói chuyện với con gái liên vui vẻ vậy sao, Tống Liên ngập tràn vị chua mà nghĩ) không chờ được mà nhấp một ngụm, gật gật đầu, “Được mà, em rất thích.”

(Đoạn này loạn quá, người mang dọn khay cơm là ai? Người đi mua trà sữa lại là ai? Người được hoan nghênh lại lại là ai? Người tâm tình tốt lên không ít lại lại lại là ai? Người đang ghen lại lại lại lại là ai?)

Mình để nguyên như bản gốc ấy, mấy bạn gth hộ với @@)

Thích là tốt rồi.

Đường Kham Nhất thỏa mãn cười cười.

Người chung quanh rất có ánh mắt mà tản đi.

Đường Kham Nhất tự nhiên dắt tay Tống Liên, đem tay Tống Liên nhét vào trong túi áo lớn của mình, nắm chặt, chỉ cảm thấy tâm tình nóng nảy nhiều ngày rốt cục an tĩnh lại.

Một đường không nói gì, bầu không khí lại khiến người thư thích.

Tống Liên không muốn rời xa mà nghiêng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Đường Kham Nhất.

Thật sự thích hẳn quá.

Sao có thể thích một người đến như vậy nhỉ?

Hi vọng trong mắt hắn vẫn luôn có mình, ánh mắt nhìn mình vĩnh viễn ôn nhu như thế, chăm chú như thế.

Thế nhưng Đường Kham Nhất là một người rất ôn nhu.

Cho nên hắn nhìn bất kỳ ai đều kiên trì như thế.

“Anh thích kiểu người thế nào?” Quỷ thần xui khiến, hỏi hắn.

Đường Kham Nhất dừng bước, hắn nghi hoặc nhìn Tống Liên, vì vậy không hề vô lễ ánh mắt từ hoảng loạn cùng khổ sở đến dần dần trở nên kiên định của Tống Liên.

Lần đầu tiên bắt gặp cặp mắt ngập đầy ánh sáng kia hắn đã xiêu lòng, giờ khắc này nó lại phản chiếu dáng dấp của hắn, hắn thấy bản thân trong mắt Tống Liên chậm rãi tới gần làn mi kia, nhếch miệng.

Đường Kham Nhất tiêu tâm dục dục*, khẽ hôn Tống Liên.

**vô cùng cẩn thận*

“Anh yêu em.”

“Cho nên em có thể giải thích xem tại sao lại muốn chia tay với anh hay không?”

Tên ác bá bắt đầu hiện nguyên hình, nắm tay cậu.

Tống Liên ý có áo khoác che chắn, không cam lòng yếu thế mà mười ngón đan nhau, cậu đến gần một bước, dựa ngực Đường Kham Nhất, khoảng cách đủ gần để lỗ như đáp án của Đường Kham Nhất làm cậu không hài lòng, cậu có thể lập tức chặn miệng đối phương.

“Vậy anh có thể giải thích xem tại sao đêm nào cũng đều len lén luyện tập chia tay không?”

Bầu không khí lập tức đông cứng.

Tống Liên kiên nhẫn chờ trả lời.

Trong một mảnh trầm mặc, Đường Kham Nhất hồi lâu mới phản ứng lại, hần thấp giọng cười, như trút được gánh nặng, lại như muốn tiến lên hôn Tống Liên, bị Tống Liên thẹn quá hóa giận nhanh chân làm trước.

Tống Liên phút chốc ngộ ra là có hiểu lầm gì đó.

Nhưng hành vi đã không giải thích lại chỉ cười của Đường Kham Nhất rất khiến người tức giận.

Cậu cắn môi dưới của đối phương, không nỡ dùng lực, chỉ hy vọng đối phương dừng lại không cười nữa ——

Đường Kham Nhất đã cười đến cả phê cũng cảm không chắc, chính hắn cũng không hiểu có chỗ nào buồn cười, nhưng thật sự là, thật đáng yêu quá đi.

Hắn nắm tay Tống Liên, nhẹ nhàng gỡ gỡ lại thổi mạnh lòng bàn tay của cậu, đem đối phương ôm vào trong ngực.

“Vậy em theo anh về nhà, anh liền giải thích cho em nghe.”

“Không nghe. Anh biến đi.” Tống Liên mặt lạnh, tay phải run run nắm lấy mấy ngón tay hạnh kiểm xấu của đối phương, một tay kia lại nói một đằng làm một nẻo mà ôm kẻ đang cười đến cả người run rẩy.

Có những lúc Đường Kham Nhất thật sự rất đáng ghét.

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng Liên: Em không giỏi ứng phó với con gái.

Đường Kham Nhất ghen muốn nổ trời: Anh thấy em rất am hiểu ha.

Tổng Liên: Sao anh trông như không mấy vui vẻ vậy?

Hỏi chính mình đi chứ (?? ?) “

14. Chương 14: Em Yêu Anh

“Alo, mẹ à, hôm nay con không về nhà đâu.” Tổng Liên lén lút quay đầu liếc nhìn Đường Kham Nhất đang ngồi trên ghế sa lon gọt táo, khẽ mím môi, “Vâng, làm lành rồi.”

Cậu nghiêm túc lắng nghe mẹ liên miên cần nhắc ở đầu kia điện thoại, có chút hơi khó chịu gãi đầu một cái, lại đem mái tóc mới vừa sấy khô tóc vò loạn vò thành đầu ổ gà: “Phần lớn là lỗi của con, do con chưa nghiêm túc hỏi rõ đã cầu kính với hấn.”

“Lần sau sẽ không thế nữa.” Cậu nằm nhoài trên lan can ban công, giọng nói mềm mại nhu nhu, “Vâng, cảm ơn mẹ.”

“Mẹ ngủ ngon.” Không biết đầu kia điện thoại nói gì, tai Tổng Liên đỏ bừng, cái tay nhàn rỗi núp ở trong áo lông dày lên che kín lỗ tai, mặt cậu chôn ở trong khuỷu tay, ngay lúc đối phương muốn cúp điện thoại, cậu nhin lại sự thẹn thùng không giấu nổi kia, nhẹ giọng nói, “Con cũng yêu mẹ.”

Tổng Liên kéo cửa kính ban công ra, Đường Kham Nhất đã ngồi ở thảm lông dài dưới ghế sofa, ánh đèn màu cam rơi trên người hấn, hoà cùng màu sắc của trái táo tây trên tay.

“Hay là em ăn cả vỏ luôn đi.” Đường Kham Nhất tự trách, “Anh đã gọt hỏng hai quả táo rồi.”

Trong thùng rác là hai cái hạt táo bị hủy thi diệt tích.

Tổng Liên nhận lấy quả táo tây kia, đặt mông ngồi sát Đường Kham Nhất, cắn một miếng rồi nói: “Vậy em sẽ giúp anh gọt một quýt, có được không?”

Ngày thứ ba sau khi chia tay, cũng là ngày đầu quay lại.

Một buổi tối, Đường Kham Nhất và Tống Liên nằm cạnh nhau xem phim ma, đem đồ ăn vặt cùng hoa quả còn thừa trong nhà vợ vét lộn xộn đến không còn một miếng. Tuy rằng phim chiếu được một nửa thì hai người đã ở trên ghế sa lon thân mật đến khó rời khó bỏ, chẳng hề để ý tới tình tiết tiếp theo, thế nhưng hôm sau khi ôm nhau tỉnh dậy trong nắng sớm, trong đầu Tống Liên vẫn có một đồng âm thanh còn thê lệ hơn cả ma nữ của vị nữ chính trong bộ phim tối hôm qua.

Như ma ám tràn vào lỗ tai.

Cậu thống khổ che đầu, quyết định lần sau phải đổi thể loại phim.

Cậu thực sự không bỏ dậy nổi để chạy bộ sáng sớm, cũng may Đường Kham Nhất đã hoàn thành hoạt động chạy bộ kỳ này cho cậu, có thể thay cậu thực hiện. Vì vậy, lúc Đường Kham Nhất giúp Tống Liên quẹt thẻ xong tiện tay mua đồ ăn sáng về, không ngạc nhiên chút nào gặp một người cũng đang mắc bệnh lười giai đoạn cuối, cô nàng Liêu Giai không tới cuối kỳ sẽ không dậy sớm.

Liêu Giai liếc mắt một cái liền nhận ra thẻ trong tay Đường Kham Nhất là của Tống Liên, khăn quàng cổ cũng là của Tống Liên.

Xem ra là làm hòa rồi.

Liêu nữ sĩ ánh mắt thâm trầm mà liếc nhìn Đường Kham Nhất, quay người lại như con thỏ bị phá tổ, chạy.

Nếu lúc khám sức khỏe cũng có được sự quyết đoán bậc này, chắc cũng chẳng khóc đến kêu trời gọi đất.

Đường Kham Nhất thu hồi tầm mắt lại, mang theo cháo và quấy gói kỹ, lễ phép cảm ơn dì làm việc ở nhà ăn.

Ngược lại cơ hội chinh Liêu Giai còn rất nhiều.

Vì vậy trên lớp mao khái*, Liêu nữ sĩ bị Nguyên Khâu Minh và Đường Kham Nhất hai bên trái vây ở giữa.

**mình đoán là một môn học gì đó, nhưng không biết là môn gì*

“Tui thề, tui đã khuyên rồi.” Liêu Giai nhìn Đường Kham Nhất dùng bút dạ xoạt xoạt xoạt đánh dấu trọng điểm, cẩn thận nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói, “Thế nhưng đứa nhỏ Tống Liên này rất thích đoán mò, tui lại không thể không chế người khác nghĩ gì, phải không?”

Đầu bút ma sát với giấy phát ra một tiếng bèn nhọn, Đường Kham Nhất giương mắt nhìn lướt qua Liêu Giai, một lần nữa đem tầm mắt chuyển qua nhìn máy chiếu, giáo sư già vẫn đang chậm rãi nói, cực kỳ hăng hái mà nêu ví dụ.

Ấu, vẫn còn tức giận.

Liêu Giai đành phải kiên trì tiếp tục nói: “Tui đây chẳng phải là không tiện từ chối cậu ấy sao, nên giúp cậu ấy nghĩ cách.” Cô cười mỉa.

“Cho nên liền khuyên bọn tôi chia tay đi có đúng không?” Đường Kham Nhất cười nhẹ một tiếng, ánh mắt vèo vèo mà phóng dao, khiến da đầu Liêu Giai phát đau.

Cô cầu viện liếc nhìn Nguyên Khâu Minh, đối phương nâng nâng sách mao khái, ra hiệu cô tự cầu phúc.

“Thì mao khái là được mở sách, cậu sợ hấn làm gì!” Liêu Giai bực mình mà trừng mắt nhìn Nguyên Khâu Minh có thể coi là chân chó, nhỏ giọng nói, “Hơn nữa sang năm ông xuất ngoại rồi có được không!”

“Cho nên là, môn lớn nhất càng không thể bị trượt được.” Nguyên Khâu Minh không cốt khí mà nhún vai một cái, “Hơn nữa chuyện tình cảm nhà người ta, bà dây vào làm gì.”

Liêu nữ sĩ trong ngoài bất nhất*: Ông cho rằng tui muốn lo lắng chắc?

**nói một đằng nghĩ một nẻo*

Vì tài nguyên không đủ mà lại không may mắn chọn phải nhiều bộ môn tổng hợp, Liêu Giai cả tâm muốn khóc cũng đều có.

Vì cái nguyên tắc “Ông không cho tui dễ chịu, ông cũng đừng hòng quá dễ chịu”, cổ họng đều vì xin lỗi mà hơi khô, Liêu Giai hắng giọng một cái, tiến lên trước “gây sự”.

“Được rồi, tui kể cho ông một bí mật nhỏ.” Liêu Giai ngó dáo dác mà lại gần, bị ánh mắt ghét bỏ của Đường Kham Nhất trạc đúng tim đen mà cũng không thối lui chút nào, nhỏ giọng nói, “Mấy năm cấp hai Tổng Liên kỳ thực thầm mến một người.”

“Kính hỉ không, ngoài ý muốn không.” Cô mang theo nụ cười tiểu nhân đắc chí mà nhìn Đường Kham Nhất, chờ người nào đó vì lên cơn ghen mà giận dữ.

“Nhưng giờ cậu ấy thích tôi.” Đường Kham Nhất Lv MAX đầy mặt vô tình quay đầu cười khê, “Từ cấp ba thích đến tận bây giờ.”

“Tôi là mối tình đầu của cậu ấy. Sao tôi lại phải lưu ý mấy tiểu miêu tiểu cầu* đó chứ.”

**chó nhỏ mèo nhỏ, để qt cho nó cute*

Liêu Giai, Nguyên Khâu Minh: =__=

Đừng dối lòng, ông quả thực cực kỳ để ý đúng chứ.

Liêu Giai cùng Nguyên Khâu Minh một lời khó nói hết mà nhìn chữ viết rõ đông quẹo tây, sôi nổi biến nữ chi tình* trên tờ giấy của Đường Kham Nhất, Nguyên Khâu Minh không đành lòng nhìn bạn tốt bị trêu đùa, có lòng nói: “Thầm mến ai?”

*????????

Người nào đó đang múa bút thành văn giờ này cũng không có thể nhịn được mà cào tâm nạo phổi.

Chớ giả bộ, lực chú ý của ông căn bản không ở trong sách. Liêu Giai thở dài, một chút khoái cảm trả thù cũng không có, chỉ thấy mình lại bị tọng vào một miếng bánh chó, lúc này tâm cực kỳ mệt.

(*No zuo no die:*)))

Cô vỗ vỗ vai Đường Kham Nhất, nói: “Nếu như muốn biết đến vậy, tự đi hỏi Tống Liên đi.”

Tối đó, Đường Kham Nhất trần trở đến giờ cơm rốt cục vẫn không cách nào thuyết phục bản thân không để ý.

Hắn ôm Tống Liên đang bận nấu cơm một cái, tự mình cũng cảm thấy vị chua quá nặng: “Em...”

“Thôi, không có gì.” Đường Kham Nhất thất bại đem mấy lời vọt ra đến miệng nuốt cả vào, đem đầu chôn ở hõm cổ Tống Liên, chỉ cảm thấy tâm đau đến phát hoảng.

“Làm sao vậy?” Tống Liên tắt bếp, quay người ôm lấy Đường Kham Nhất bất ngờ nổi tính trẻ con, “Em nghe nè.”

“Đối tượng thầm mến hồi cấp hai của em là ai.” Đường Kham Nhất rầu rĩ nói.

“Liêu Giai kể cho anh à?”

Thật sự có!

Đường Kham Nhất lúc này như đang lặn lộn trong biển giấm chua, sóng lớn mãnh liệt, vẫn phải nghiêng rằng mới không đến nổi đẩy mặt oan ức lên án.

Anh đối với em là nhất kiến chung tình*, em sao có thể thích người khác chứ.

**nhìn một lần mà yêu một đời*

Là vì thời gian anh gặp em quá muộn sao?

Hắn là thật sự có chút khổ sở, phải hôn hôn mới có thể bình tĩnh lại.

(=|||||)

“Thiệt tình.” Tống Liên bị hôn đến bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ đến kiến nghị mà hôm trước lúc gọi điện thoại mẹ dạy cho, nhịn thẹn thùng xuống, khẽ cười, “Anh.”

“Em yêu anh.”

Nhìn thấy yêu thích không quên.

Tác giả có lời muốn nói:

Hắn là kết thúc rồi (đổ mồ hôi)

(*Thật sự có người tự ghen với mình luôn ấy các thím ợ =|||*)

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-chia-tay-lam-sao-giu-ban-trai>